

Køge-komponist runder de 75

Axel V. Rasmussen

Aksel V. Rasmussen, komponist, Nørregade 41, Køge, fylder søndag 2. juni 75 år.

Aksel V. Rasmussen blev landskendt, da han med sin melodi »Angelique« vandt Melodi Grand Prix i 1961. Selv var han ikke meget for den megen publicity omkring sin person, og hans reaktion på sejren var et »Kan De ikke nøjes med en notits i avisen i morgen?«

Aksel V. Rasmussen er oprindelig københavner, og han startede sin »karriere« som Køge-borger via ferieophold hos sin tante, der dengang ejede restauranten »Guldfisken« på Køge havn. Sit handicap til trods var han en

kendt skikkelse på stranden og ved badeanstalten, siden 1948 har han boet fast i Køge. Da turistforeningen i 1970 indstiftede prisen »Årets Køge-borger« var Aksel V. Rasmussen den første, der fik denne hæder.

Musik har altid interesseret Aksel V. Rasmussen, og da en tuberkuløs lidelse i hoften udviklede sig og fuldstændig lammede benene, var det naturligt, at hans musikalske evner kom til udfoldelse.

Selvom Aksel V. Rasmussen gennem det meste af sit liv har været svært bevægelsehæmmet, er han alligevel kommet meget rundt. Både til lands og til vands. I sin hånd»trådte« cykel er han hver dag på tur i Køge, og når divisionsholdet har ude- eller hjemmekampe er han fast gæst. Inden han blev udsat for et alvorligt biluheld, sejlede han meget i kajak og tog ene mand turen fra Svendborg til Køge.

Alderen tynger ikke Køge-komponisten. Han tager aktivt del i byens liv, og hjemme er han oftest at finde ved klaveret. Og i morgen skal han komponere en fødselsdagsmelodi.

Mine fingre jublede henover klaviaturet!

Hvad er vel da mere mere nærliggende – i denne befriende forårstid, da alt grønnes, end at komponere en hymne til våren, siger grand-prix-veteranen

Aksel V. Rasmussen. – Og så skrev han »Vårsangen«

KØGE

En vinter er gået; tøbrudets kluder har klukket i forårets stride bække; det visnede krat har genvundet livskraften og er blomstret op påny. — Livet er sprunget ud i naturens fokus.

— Det er blevet vår 1966. — Hvem glædes da ikke ved at høre fuglene synge fra træernes toppe, at se blomsterne tænde bål i hvert et bed. Hvem sender da ikke en venlig tanke til suset i vårvinden; en hilsen til foråret...

Det er bare de færreste af os, som har evner til at sende hilsenen på anden vis end blot ved at lade en glad tanke fare af sted med forårsbrisen.

Men Melodi-Grand Prix veteranen, komponisten Aksel V. Rasmussen, Køge, kan gøre det på sin specielle facon. Han har lavet en melodi, en lyrisk hymne til våren — i form af en lille romantisk »Vårsang«, der er teksten af en af Jyllands lovende poeter, digteren Jes Trøst, Villa »Egely«, Malling ved Skanderborg.

I »Musikparaden« i sidste uge blev den for første gang præsenteret for radiolytterne, sunget af operasanger ved Det kongelige Teater Poul Bundgaard i et arrangement med Kaj Mortensens orkester.

— Jeg var på ferie i sidste uge, fortæller Aksel V. Rasmussen, så jeg har ikke haft lejlighed til selv at høre melodien fremført i orkester-arrangement. Derfor har jeg skrevet til Danmarks Radio, om de venligst vil advisere mig, såfremt den kommer på programmet igen.

Blev præsenteret i musikparaden

Som så ofte er det faldet mig i hænderne, når jeg alene i min stue har siddet og leget med klaverets tangenter, at skabe noget lyrisk, en poetisk hilsen til alt det skønne, der omgiver én. Hvad var da mere nærliggende end at gøre våren til centrum for hilsenen — nu da en lang og mørk vinter endelig er gået fløjten.

Kvadet har nøje fulgt min tanke i selve romantikken i melodien. På beundringsværdig vis er det lykkedes Jes Trøst at ramme netop det centrale — forårshilsenen.

— Er pladeselskaberne interesseret...?

— Som Storm P. en gang meget viseligt har sagt: Det er svært at spå — især om fremtiden. Efter at vi havde fået melodien teksten, sendte vi den ind til Danmarks Radio. De har da i hvert fald været interesseret. Om det

gang, den sendes ud til lytterne, véd jeg ikke.

— De har tidligere leveret melodier til nogle plader...?

— Ja, »Angelique« i Grand-Prix'et i 1961 blev den første. Samme efterår blev »Lykkens lotteri«, der var et bidrag til statsminister Viggo Kampmanns Lykke-lotteri — til fordel for vinførearbejdet — indspillet på plade. I 1963 fulgte »Kærlighed og måneskin«. Den blev første gang fremført i udsendelsen »Sommerens melodi«, som nu desværre er gået af radioens faste program. Endelig blev »Sangen om dig«, der vandt Melodi-Grand Prix'et i 1964, sunget til sejr af Bjørn Tidmand, overladt til et pladeselskab.

— Er »Lille veninde« fra sidste Grand-Prix også bevaret for eftertiden?

— Ikke i form af plade. Om den bliver indspillet er vel nærmest tvivlsomt.

Men min indre befrielse over, at en lang vinter er gået hinsides, har fået mine fingre til at juble over klaviaturet, og at resultatet »Vårvisen« — er fremført i radioen, er jeg meget glad for.

Dagbl. 10/6-66 haag-K.

Fængslet for afpresning

• Anholdt, da han ville hente pengene i kiosk på Rådhuspladsen

En 37-årig mand er blevet fængslet for mod betaling at have haft forbindelse med en anden mand samt at have afpresset denne 800 kroner, hvis han ville undgå skandalisering.

Den 37-årige havde med den anden aftalt, at en konvolut med 800 kroner skulle lægges i en kiosk på Rådhuspladsen, hvis manden ville undgå, at hans kone og børn fik kendskab til forholdet. Da den 37-årige indfandt sig for at hente pengene, blev han anholdt.

I går fremstilledes han for dommer Torben Jensen i dommervagten. Han tilstod sig skyldig i såvel prostitution som afpresning og blev fængslet for syv dage. Han forklarede, at han havde truffet den anden mand på Rådhuspladsen, og mødet havde resulteret i et forhold, der blev betalt med 200 kroner. Senere satte han sig gentagne gange i forbindelse med manden og forlangte penge, idet han truede med skandalisering. Til sidst sendte han et brev, i hvilket han forlangte 800 kroner, som skulle lægges i kiosken. Da han fredag eftermiddag ville hente pengene, stod politiet og ventede på ham, og han blev anholdt.

»Sangen om vandt Grand

102.171 stemmer af i alt 233.464 faldt på »Sangen om dig» af 64-årige komponist Aksel V. Rasmussen fra Køge - sygestuen på Rigshospitalet

Det danske Melodi Grand Prix er afgjort. Vinder blev komponisten Aksel V. Rasmussen, Køge, hvis melodi »Sangen om dig» med tekst af Mogens Dam opnåede 102.171 stemmer. Melodien blev sunget af Bjørn Tidmand, der også skal præsentere den ved den europæiske Melodi Grand Prix-finale den 21. marts i Tivolis Koncertsal.

Der var i alt indsendt 233.464 brevkort, hvoraf alene 102.171 stemmer

Bjørn Tidmand har sat sig til rette på en af de ni postsække, hvori de 233.465 Grand Prix-brevkort lå.

faldt på vindermelodien. På 2. pladsen kom Bror Kalles og Peter Mynthes melodi »Der er en forskel», sunget af søstrene Vivian og Berit. Denne melodi fik 80.027 stemmer. På 3. pladsen kom Vilfred Kjærs og Sven Buemanns »Shangri-La», sunget af Dario Campeotto. Melodien fik 15.721 stemmer.

De øvrige seks melodiers placering offentliggøres af princip ikke, men det kan dog røbes, at den lavest placerede lå på omkring 1800 stemmer.

For komponisten Aksel V. Rasmussen var det en stor dag. Det er 2. gang, han vinder det danske Melodi Grand Prix. Første gang var i 1961, da han som ganske ukendt komponist blev berømt på sin »Angelique», som han både havde komponeret og sat tekst til.

Foretrækker romantik

Aksel V. Rasmussen er for øjeblikket indlagt på Rigshospitalet, hvor han har gennemgået en operation. Familie og venner samledes i går eftermiddags i besøgstiden omkring sygesengen.

Fra kendte og ukendte strømmede

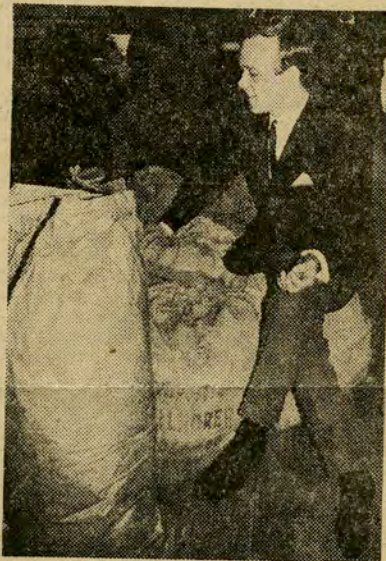
Bent Fabricius-Bjerre — Grand Prix'ets konferencier — spille r»Sangen om dig«, mens Bjørn Tidmand og programsekretær Skat Nørvig (t.h.) beundrende ser til.

te vige

gen om dig« lt Grand Prix

i alt 233.464 faldt på »Sangen om dig«, skrevet af den Aksel V. Rasmussen fra Køge - Gaver og blomster til sygestuen på Rigshospitalet

Prix
oni-
øge,
dig«
op-
elo-
id-
ere
odi
arts
ev-
mer

Bjørn Tidmand har sat sig til rette på en af de ni postsække, hvori de 233.465 Grand Prix-brevkort lå.

faldt på vindermelodien. På 2. pladsen kom Bror Kalles og Peter Mynsternes melodi »Der er en forskel«, sunget af søstrene Vivian og Berit. Denne melodi fik 80.027 stemmer. På 3. pladsen kom Vilfred Kjærs og Sven Buemanns »Shangri-La«, sunget af Dario Campeotto. Melodien fik 15.721 stemmer.

De øvrige seks melodiers placering offentliggøres af princip ikke, men det kan dog røbes, at den lavest placerede lå på omkring 1800 stemmer.

For komponisten Aksel V. Rasmussen var det en stor dag. Det er 2. gang, han vinder det danske Melodi Grand Prix. Første gang var i 1961, da han som ganske ukendt komponist blev berømt på sin »Angelique«, som han både havde komponeret og sat tekst til.

Foretrækker romantik

Aksel V. Rasmussen er for øjeblikket indlagt på Rigshospitalet, hvor han har gennemgået en operation. Familie og venner samledes i går eftermiddags i besøgstiden omkring sygesengen.

Fra kendte og ukendte strømmede

det ind med gaver, blomster og telegrammer.

— »Sangen om dig« komponerede jeg allerede sidste forår, fortalte komponisten, der til sommer fylder 65 år. Jeg havde ment, det skulle være en melodi til det årlige karneval i Køge, og jeg bad Thøger Olesen sætte en tekst til.

Der blev imidlertid ikke brug for melodien, og da jeg så fik opfordring til at være med i Melodi Grand

Prixet, tog jeg den frem fra skuffen. Der måtte nu en anden tekst til, der ikke handlede om karneval, og jeg fik Mogens Dam til at skrive »Sangen om dig«.

— De var også i finalen i fjor?
— Ja, og det var også en romantisk melodi. I det hele taget ligger de romantiske ting bedst for mig, men jeg du'r ikke til at skrive på bestilling.

— Så De selv Grand Prix-finalen?
— Ja, sygeplejerskerne havde været så elskværdige at installere et

TV-apparat i opholdsstuen, og h sad jeg sammen med de andre patienter. Vi fik serveret kaffe og franskbrød, og efter at min melodi var blevet sunget, fik jeg mange lykønskninger af medpatienterne.

Pladen udsendt

»Sangen om dig« foreligger allerede på plade!

— Den kom to dage efter finale. Husk på, jeg havde forlængst kontaktet mit musikforlag, og man men

...nesker, som

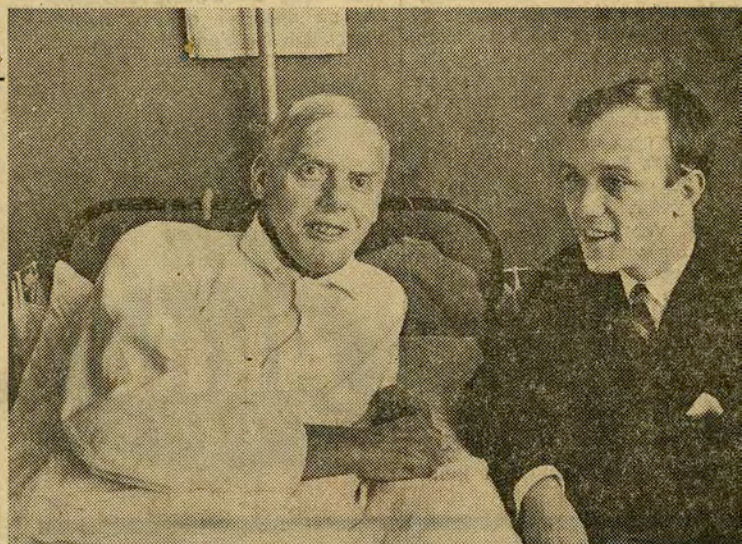
Fortsættes side 2.

23 1/2 (2)

VINDER FOR ANDEN GANG

Melodi Grand Prix'et blev en overvældende sejr til komponisten Aksel V. Rasmussen, hvis melodi »Sangen om dig« fik ikke færre end 102.171 stemmer af de ialt 233.465 stemmer, der var afgivet. Aksel V. Rasmussen fik det glædelige resultat på Rigshospitalet, hvor han for tiden er indlagt efter en operation. Her ses den 64-årige komponist sammen med sangeren Bjørn Tidman, der skal synge »Sangen om dig« ved den europæiske Melodi Grand Prix-finale. Mere om Grand Prix'et inde i bladet.

(FOTO: HAKON NIELSEN)

Dario må vente, så længe s

Komponisten Axel V. Rasmussen har lovet Dario Campeotto et par nye melodier, men solen og lyset trækker stærkere

Ti år siden den stærkt invalide komponist slog igennem med »Angelique« efter at have ventet i mere end fyrretyve år

Den nu 72-årige Grand Prix-vinder flyttet ind i Blåbærparken, hvor han håber successen endnu engang vil tilsmile ham

Det hænder, der lyder smægtende toner fra en af de nye pensionistlejligheder i Blåbærparken i Køge. Komponisten Axel v. Rasmussen, »Angelique«s fader - der sidste år i forbindelse med byfesten blev udnævnt til »Årets Køge-borger har slået sig ned i en af de moderne halvanden værelses lejligheder i stueetagen til dette, byens nyeste etagebyggeri, hvor der er sol, lys og betydeligt lettere adgangsforhold end til den førstesalslejlighed i Nørregade, hvor den stærkt handicappede

komponist tidligere havde sin bopæl.

Solen og lyset er imidlertid ikke nok til at holde Axel V. Rasmussen hjemme ved klaveret; tværtimod - jo mere solen skinner ind i hans stue, jo stærkere føler han sig draget mod naturen, solen og stranden og det myldrende liv i byens gader. I sin trehjulede kørestol ruller han ud for at suge til sig af varmen, både den, der strømmer imod ham fra solen, og den mere menneskelige, som han møder hos sine mange venner, der faktisk omfatter det meste af befolkningen i den by, hvor han allerede længe før hans navn kom på alles læber som Grand Prix-vinder, var en populær skikkelse, som alle kendte og gerne ville slå en sludder af med.

Det er i år ti år siden Axel V. Rasmussen skrev sin succesmelodi »Angelique«, og han har i denne forbindelse fornylig haft et møde med den unge sanger, der i sin tid førte melodien igennem til sejr ved Melodi-Grand Prixet i 1961, Dario Campeotto, som netop for tiden opholder sig her i landet. Man selv om Axel V. Rasmussen i virkeligheden ved denne lejlighed lovede Campeotto et par nye melodier og forsåvidt også har nedfældet de første udkast til et par strofer på nodepapiret, må arbejdet vente, så længe solen og lyset kalder.

- Det er så vigtigt for mig, at jeg benytter al den tid jeg kan, til at komme ud i luften, siger Axel V. Rasmussen. Jeg tror faktisk, at det for en stor del er det, jeg kan takke for, at jeg har klaret mig igennem så forholdsvis godt fysisk, som jeg har, trods gentagne syg-

længe solen skinner

komponist tidligere havde sin bopæl.

Solen og lyset er imidlertid ikke nok til at holde Axel V. Rasmussen hjemme ved klaveret; tværtimod - jo mere solen skinner ind i hans stue, jo stærkere føler han sig draget mod naturen, solen og stranden og det myldrende liv i byens gader. I sin trehjulede kørestol ruller han ud for at suge til sig af varmen, både den, der strømmer imod ham fra solen, og den mere menneskelige, som han møder hos sine mange venner, der faktisk omfatter det meste af befolkningen i den by, hvor han allerede længe før hans navn kom på alles læber som Grand Prix - vinder, var en populær skikkelse, som alle kendte og gerne ville slå en sludder af med.

Det er i år ti år siden Axel V. Rasmussen skrev sin succesmelodi »Angelique«, og han har i denne forbindelse fornylig haft et møde med den unge sanger, der i sin tid førte melodien igennem til sejr ved melodi-Grand Prixet i 1961, Dario Campeotto, som netop for tiden opholder sig her i landet. Man selv om Axel V. Rasmussen i virkeligheden ved denne lejlighed lovede Campeotto et par ny melodier og for så vidt også har nedfældet de første udkast til et par strofer på nodepapiret, må arbejdet vente, så længe solen og lyset kalder.

- Det er så vigtigt for mig, at jeg benytter al den tid jeg kan, til at komme ud i luften, siger Axel V. Rasmussen. Jeg tror faktisk, at det for en stor del er det, jeg kan takke for, at jeg har klaret mig igennem så forholdsvis godt fysisk, som jeg har, trods gentagne sygdomsperioder.

Lige siden jeg var ganske ung, har jeg søgt at tilbringe så meget som muligt af foråret og sommeren i den friske luft. Det er det, der har holdt mig oppe, selv om jeg har måttet gå med krykker siden jeg var 18 år, og senere har været henvist til min kørestol, fordi jeg ikke længere kan døje at gå så meget, som tidligere.

Invalid efter fodbold-uheld som 12-årig

- Det er derfor, man altid ser dig som fast tilskuer ved fodboldkampene om søndagen?

- Fodbold har altid været min store interesse. Det var førørigt ved at spille fodbold, jeg som 12-årig fik min skade. Det udviklede sig så uheldigt, at jeg fik svalgg hofter. Trods gentagne og langvarige ophold med lysbade på Finsensinstituttet, var der ikke noget at gøre. Jeg har tilbragt sammenlagt mere end syv år af mit liv på hospital, men det har altså ikke været nok til at fratage mig lysten til at se på fodbold. Jeg er stadigvæk fast tilskuer til kampene ude på stadion, og flere gange tager jeg også med ud, når klubben spiller andre steder. De er så søde ved mig ude i klubben, så når jeg melder mig til en eller anden tur, jeg har lyst til at tage med til, kan de altid finde en plads.

- Der var også engang, hvor du hørte med til den faste stok på badeanstalten?

- Ja, allerede længe før jeg flyttede her til byen tilbragte jeg sommeren hernede. Jeg havde en tante, der havde en lille restaurant nede på Havnen, der nu hedder »Guldfisken«. Der tilbragte jeg ferierne sommer og vinter som barn. Jeg var hernede første gang allerede i 1905 og siden har jeg været her hvert år. Da det så gik mig, som det gjorde, inviterede min tante mig herved fire måneder hver sommer. Jeg fik en lille kano, jeg lå og sejlede i, tog solbade og den slags. Svømme gjorde jeg også. Selv om jeg jo ikke kunne bruge benene meget, svømmede jeg som en fisk. Det er jo ikke benene, der holder én oppe, men lungerne. Jeg havde megen fornøjelse af mit ophold her nede og fik mange venner allerede dengang.

Og så alle de rare mennesker, der fandtes nede ved havnen dengang, de var så venlige og søde ved mig allesammen. Jeg kan huske, jeg som ungt menneske holdt meget af at sidde og lytte til de gamle mennesker, når de fortalte om deres barn-

dom og forholdene dengang. Mange af dem var langt over de halvfjerds og sommetider tænkte jeg: - Tænk, når du engang selv bliver halvfjerds! Halvtreds år frem i tiden var jo en evighed, syntes man dengang. Nu er jeg fyldt 72 og må spørge mig selv: Hvor er de halvtreds år blevet af?

Sådan er det.

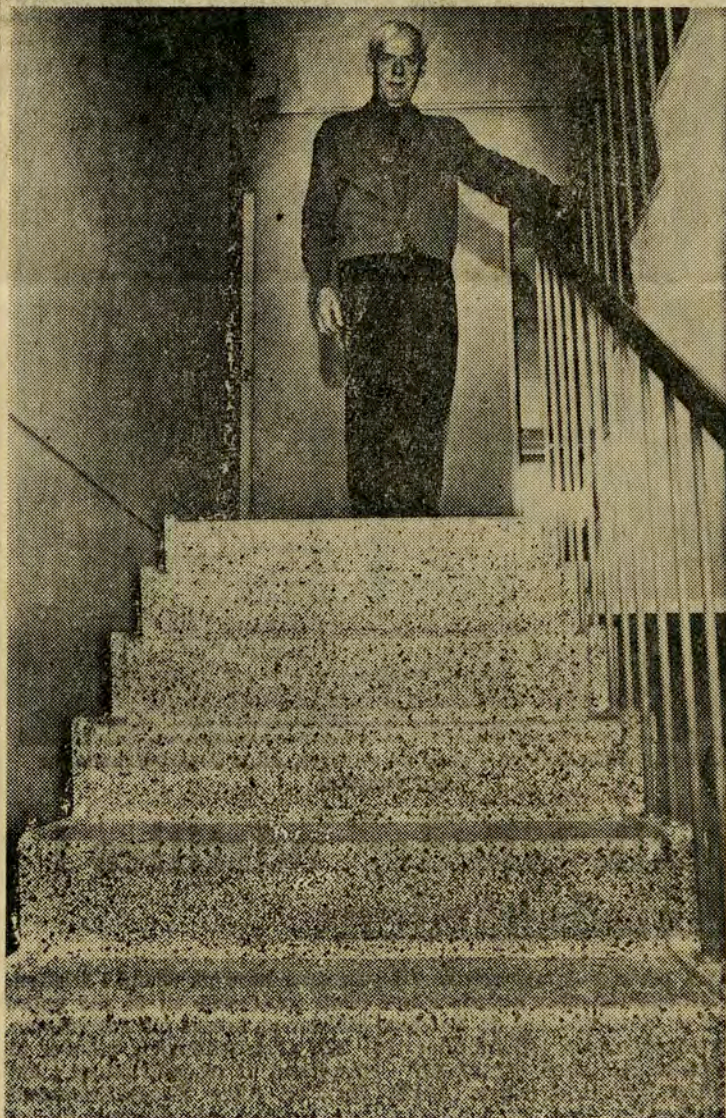
Vinder af »Årets bedste jazzmelodi« 1933

- Hvornår kom så musikken ind i dit liv?

- Den har altid været der. Jeg begyndte at skrive musik allerede som 15-årig, og som det nu

gik mig rent fysisk blev jeg efterhånden klar over, at jeg måske måtte satse på at bruge den gave, forsynet havde givet mig, som en levevej. En overgang tænkte jeg på, når jeg var færdig med præliminæreksamen, måske at prøve at komme i lære i en bank. Jeg ved slet ikke, om jeg overhovedet havde kunnet komme i en bank med et par krykker. Men så kom disse kedelige år på Finsens, hvor jeg lå med et eller halvandet års mellemrum, - 1916, -17, -19 og -20. Så kunne jeg ikke længere klare at gå i gang med et regulært stykke arbejde. Så tænkte jeg: så må du prøve på at få en uddannelse i musikteori, så du kan skrive rigtigt ned og prøve på at danne dig en levevej som revykomponist.

I årene 1922-23 blev jeg så privatelev hos en musikdirektør Ulrik Andersen, som dengang var ret kendt og bl. a. dirige-

Selv om trappen i Blåbærparken kan se enorm ud i denne vinkel er det kun nogle få trin i forhold til den vindeltrappe, den stærkt handicappede komponist skulle op og ned ad i lejligheden i Nørregade

Det er ikke så tit, klaveret bliver rørt her i sommertiden. Men et lørte til Dario Campeotto har alligevel fået Axel V. Rasmussen til at slå de første toner an til nogle strofer, der forhåbentlig engang til efteråret skal blive til en ny succes-melodi

var ved at afskrive mig selv, - at jeg rigtigt kom med. I de fem år derefter, fra 1961 til 1965 sendte jeg ind fem gange, var med i finalen fire gange og vandt de to. Det var jo lidt af et plaster på såret. Så kom der penge i kassen, og så var jeg forsåvidt tilfreds med i hvert fald at have udrettet noget.

Møde med Dario Campeotto i »Palmehaven«

- Det var altså »Angelique«, der gav stødet?

- Det var »Angelique«, og det var jo et fantastisk held, at jeg fik lavet den melodi, og at man fik øje på den, netop på et tidspunkt, hvor en ung sanger som Dario, der jo blev det helt store idol, var ved at bryde igennem. Det var nok for en stor del medvirkende til at »Angelique« fik den succes, som den fik, og at den har kunnet holde sig så længe.

Det har jo efterhånden givet mig en hel bunke penge, for ellers kan det jo være svært nok at klare sig, når man er hæmmet. Min mor, der var enke, døde allerede mens jeg var ganske ung. Jeg fik en lille arv, men da den var brugt, måtte jeg søge om kronisk sygehjælp. Da var jeg 28 år, - det var jo ikke særlig moralsk opløftende. Men leve skulle jeg jo, og heldigvis har mit liv da formet sig på den lykkelige måde, at der har været en masse kærlige mennesker som har taget sig af mig, så jeg i det store og hele har haft det godt. Og så må jeg jo væ-

lide en slow-fox f. eks. Det er sådan en behagelig rytme at skrive i, men i mange tilfælde er det jo en tilfældighed, hvilken meloditype man vælger.

Min åre har altid ligget for den lettere musik, men det betyder naturligvis ikke, at jeg ikke kan nyde al slags musik, symphoniemusik, operamusik og balletmusik o.s.v., ja stort set alle musikarter, men jeg må dog indrømme, at der er noget af den moderne musik, som vi sommetider hører i fjernsynet, jeg synes er noget mærkeligt noget.

- Og den moderne pop-musik?

- Ja, den har jo fået et helt fantastisk opsving. Det er næsten så overvældende, at man sommetider har svært ved rigtigt at fatte det. Den kan være meget svær at hamle op med for os lidt ældre, der har fået vore indtryk gennem barndommen og ungdommen af den lette musik fra generationen før os, jeg tænker på de skønne operetter af Strauss, Lehar og hvad de nu hedder allesammen. Det var en helt anden musiktype, som det stadigvæk er en fornøjelse at høre på, men den er nu blevet »gammeldags« og »klassisk«.

Det vrimler i den grad med pop-plader, at det er meget svært at få noget ud i øjet. Jeg har prøvet et par gange, men måske er det ikke de rigtige melodier, jeg sender ind, måske skulle jeg også lade være med selv at lave tekster til dem. Jeg er jo ikke tekstforfatter, selv om jeg nu var heldig med »Angelique«. Det var jo også nærmest nøden, der drev mig.

en gang at lave en enkelt sådan - rigtig god melodi.

Nu har jeg det meget godt rent økonomisk, og efter at kommunen har givet mig denne rare pensionistbolig herude i Blåbærparken, har jeg såmænd slet ikke grund til at klage. Men alligevel ville man jo gerne nå endnu engang at sætte sig et spor.

Jeg flyttede først her til byen i en relativt moden alder. Det var i 1948, da jeg allerede var 49 år gammel. Jeg havde flere gange gennem årene tænkt på, at jeg ville flytte her ned til Køge for at slutte min tilværelse af henede, hvor jeg havde så mange venner og så mange minder fra de unge år. I begyndelsen boede jeg på et værelse hos en af mine venner, senere lyttede jeg ind i lejligheden i Tjørregade og nu er jeg altså boet herude, hvor det formentlig bliver afslutningen.

Her er jo også god plads, sol og lys og betydeligt behagelige forhold end i Nørregade, hvor de mindst trapperne kunne ville mig overfor nogle vanskeligheder. Der er bare en ting, der bekymrer mig, når jeg ruller ud i min trehjulede. Her er jo ikke en cykelsmed i to kilometers omkreds. Hvad nu, hvis jeg punkterer? Det kan nemt blive lidt tungt at slæbe sig afsted til en cykelsmed.

- Du har jo også en bil. Hvorfor kører du ikke noget mere i den?

- Ja, jeg har en Dauphine, som jeg fik i 1957, og den er jeg meget glad for. Men det er så vigtigt for blodomløbet, at jeg får motion, derfor bruger jeg den trehjulede så meget, jeg kan. Der er så tit nogen, der har spurgt mig, hvorfor jeg ikke får sat en knallertmotor på. Men så får jeg jo ikke nogen motion. Og det er altså nødvendigt for mig, hvis jeg skal få en lille smule glæde ud af de år, som forhåbentlig endnu ligger foran mig. fo.

arken kan se enorm ud i denne trin i forhold til den vindelpappede komponist skulle op og heden i Nørregade

rede Tivolis promenadeorkester. Han var lidt af en dygtighed og brugtes meget til at akkompagnere sangere og sangerinder. Han besad den vidunderlige evne, at han kunne transponere et musikstykke en halv tone ned direkte fra bladet. Hvis en eller anden af sangerne en aften var indisponeret, bad de ham bare om at sætte den sang, de skulle synge, en arie eller hvad det nu kunne være, en halv tone ned, så klarede han det lige fra bladet. Det var jeg meget imponeret af.

Ellers må jeg jo sige, at jeg ikke fik meget held med den uddannelse, jeg dér fik. I 1933 vandt jeg ganske vist 1. præmien i en konkurrence om årets bedste jazzmelodi, som Dansk Jazzmusikforening havde udskrevet. Så tænkte jeg, nu får du nok bid, nu kommer det nok til at køre. Men det gjorde det altså ikke. Evnerne har formentlig ikke været store nok. Men opgave ville jeg selvfølgelig ikke, nu jeg havde fået den gave, og tiden gik godt for mig, for det er jo en vidunderlig ting at sidde og rode med. Men det var egentlig først, da Grand Prix'erne begyndte - altså helt frem til 1961, da jeg så småt

var en del af den musik, som det stadigvæk er en fornøjelse at høre på, men den er nu blevet »gammeldags« og »klassisk«.

Det vrimler i den grad med pop-plader, at det er meget svært at få noget ud i øjet. Jeg har prøvet et par gange, men måske er det ikke de rigtige melodier, jeg sender ind, måske skulle jeg også lade være med selv at lave tekster til dem. Jeg er jo ikke tekstforfatter, selv om jeg nu var heldig med »Angelique«. Det var jo også nærmest nøden, der drev mig. Jeg havde sendt den melodi til så mange af vore bedste tekstforfattere, men ingen af dem havde tid eller lyst til at gøre noget ved den. Så gjorde jeg det selv.

Ikke en cyklesmed i to kilometers omkreds

- Er der nogen eller noget, du særligt har ladet dig inspirere af i din musik?

- Jeg har aldrig haft egentlige forbilleder, men Amerika har altid stået for mig som foregangslandet. Jeg kan ikke la-

- Du havde lejlighed til at mødes med Dario her fornylig?

- Ja, det var et af de københavnske eftermiddagsblade, som syntes jeg skulle ind og hilse på ham her i forbindelse med 10-året, nu han var her i landet. Han optrådte på det tidspunkt inde i Palmehaven og har jo i det hele taget været rundt forskudte steder, hvor han også har sunget »Angelique«. Det var rart at se og høre ham igen, for han er jo stadigvæk ung og velsyngende og har et vældig godt tag på det. Vi sad oppe i Den blå Himmel, - Blue Heaven, som den hedder - overover Palmehaven og hyggede os sammen med journalisten og fotografen fra bladet.

- Er der noget om, at han har fået løfte om et par nye melodier?

- Vi snakkede jo lidt om, at jeg skulle prøve på at lave et par melodier til ham. Jeg er også så småt gået i gang; men nu er det jo sommer og alle er på ferie. Forlagene og Grammonselskaberne rører ikke meget på sig, og selv vil jeg som sagt også gerne lidt ud i luften. Men jeg har forstået, at Dario også skal være her til efteråret, og så kunne det jo være morsomt om jeg kunne få ham igang med en eller to melodier. Det vil jeg prøve at arbejde hen imod.

Den nye pop-musik svær at hamle op med

- Var det også ham, der sang den anden vinder-melodi?

- Nej, det var Bjørn Tidemann. Det var »Sangen om dig« fra 1964, som da også stadigvæk bliver spillet af og til, og så var der jo »Tiden er en gammel bekendt«, som jeg lavede sammen med Thøger Olesen i 1963. Den nåede også at komme med i finalen, men det blev Otto Franc-kers vidunderlige Jazzvals med tekst af Volmer Sørensen, der vandt. Senere har der også været »Lille veninde« med tekst af Annelise Bredsdorff. Den nåede at blive nummer tre, men blev slået ud ved en omstemning, så den er aldrig blevet udgivet af forlagene.

- Vil det så sige, at du stadigvæk arbejder regulært?

- Nej, ikke regulært. I virkeligheden er det ikke meget, jeg rører klaveret mere, men jeg kan godt lide at holde de melodityper, som jeg nu kan lide, vedlige. Jeg har altid haft en forkærlighed for de lidt langtrukne melodier. Jeg kan godt

Aksel V. Rasmussen med i Melodi Grand Prix

Med melodien „Lille veninde“ skal den populære Køge-komponist konkurrere sammen med fem andre — om den eftertragtede førsteplads

KØGE: For tredje gang i løbet af kun seks år er det lykkedes Køges succes-komponist Aksel V. Rasmussen at få en melodi igen — det meget snævre nåleøje til finalen i Grand Prix.

Aksel V's melodi hedder »Lille Veninde«, og den er teksten af Anneise Bredsdorff i Lyngby.

Da det endelige resultat forelå, tog Dagbladet til Aksel V's bopæl, Margrethevej 5, for at ønske den populære komponist og Køge-borger til lykke. Og traditionen tro blev vi også denne gang mødt med ordene — »Aah, det var såmænd ikke noget særligt«.

— Hvis De spørger mig, om jeg tror på vinderchancer, så må jeg desværre bedrøve Dem med et nej, siger Aksel V.

— Hvormange melodier havde De indsendt...

— Fire, og de tre, der altså ikke kom med, var efter min mening betydelig bedre end »Lille Veninde«. De var virkelig gennemkomponerede melodier, der var — lad mig sige, noget slående over dem.

Tanken om kvinden det bærende i melodien

— Hvad handler melodien om?

— Om kvinden, det til alle tider så evigt skønne i ens tilværelse, tanken om kvinden.

— Bærer den præg deraf?

— Mine evner er på det romantiske felt, og jeg kan ikke bevæge mig derud over, for så bliver det ikke godt. Man må ikke sprede sig, men holde sig til den genre, hvor ens evner nu er placeret.

— Komponerer De stadig meget?

— Hver dag og altid... at kunne stå op, klæde sig på, få ild i kakkelovnen — og så sætte sig hen ved klaveret, det er hele mit liv, det er det, der bærer mig oppe og har gjort det, lige siden jeg som 17-årig fik de første sygdomstegn, der sendte mig på sygehuset to gange i løbet af kun fire år. Da jeg som 21-årig blev udskrevet sidste gang, s'od det mig klart, at jeg ikke kunne få nogen normal tilværelse, jeg kunne ikke blive som andre mennesker.

— Hvornår begynde De at skrive melodier?

— Allerede som femtenårig. Egentlig var det min mening at gå »Trompetvejen«. Fra 1929 til 30 fik jeg ene-undervisning hos nu afdøde første trompetist i Det kgl. Kapel, Laurits Sørensen. Men trompeten måtte jeg til sidst blæse et langt stykke, da jeg ikke kunne få konstant læbekraft. Klaveret... ja, det har så lige siden været hele mit liv.

— Hvad er Deres deciderede livskraft?

— Jeg har aldrig opgivet håbet om at blive til noget, selvom mit svære handicap til tider har gjort det lidt sort for mig. Nej, jeg er livsoptimist.

— Deres yndlingsmusik?

— Som ung var det jo jazzen, der var mit helt store nummer. Men jeg elsker al musik, dog nok

mest den lettere dansemusik. I 1933 fik jeg førstepræmie i Jazzforeningens årskonkurrence for — også en slow fox — »Tempo tidens løsen«.

Men indtil »Angelique« vandt Melodi Grand Prix'et i 1961, har mit navn ikke været fremme som virkelig komponist.

Aldrig skuffet

— Jeg føler mig af princip aldrig skuffet, for så måtte man vel være skuffet over det meste her i tilværelsen. Men Angelique gav mig lysere udsigter for selv at kunne klare dagen og vejen. 100.000 solgte plader med vindermelodien i 1961 — og 60.000 kr. i fortjeneste. Det lyser uvægerligt lidt op, når man lige siden sit 28. år har været henvist til og afhængig af invalidepension.

— Har De nogen kommentar til udtagelseskomiteens resultat?

— Ikke ud over, at det undrer mig, at det netop blev »Lille Veninde«, der skulle blive fokus for mig denne gang — jo, og så, at det mere eller mindre er nye navne, der står som vindere. Otto Francker er slet ikke med, og det er måske, når alt kommer til alt, den største overraskelse for mig.

Haag-k
Dagbl. 15/1-66

DER HVISKES I RADIOHUSET:

Aksel V. Rasmussens melodi fører stort

DÅGBLADET. (Privat):

»Utætheder« i radiohuset er skyld i, at det allerede i dag – to dage før fristen for indsendelse af »stemmesedler« er udløbet – kan afsløres, at Køge-komponisten Aksel V. Rasmussens melodi »Sangen til dig« efter al sandsynlighed vil gå af med sejren i årets danske melodi Grand Prix og dermed give Aksel V. Rasmussen hans livs anden store succes. Man er i fuld gang med optællingen af de

allerede indsendte brevkort – og der hviskes, at »Sangen om dig« fører stort.

Desværre måtte Aksel V. Rasmussen lørdag aften se show'et fra en sygeseng. Han ligger på Rigshospitalet, hvor han netop har gennemgået en stor operation.

Det er præcis tre år siden – nemlig den 19. februar 1961 – køgenseren Aksel V. Rasmussen fik sit navn slået fast med syvtommer-søm i Melodi Grand Prix,

AKSEL V. RASMUSSEN

da hans melodi »Angelique« (med komponistens egen tekst) blev ført til sejr af Dario Campeotto, der selv fik et gennembrud ved den lejlighed.

Stemmeoptællingen i Radiohuset er i fuld gang, og efter de foreløbige opgivelser fører Aksel V. Rasmussens »Sangen til dig« stort. Radio- og TV-lytterne har åbenbart ikke kunnet stå for den iørefaldende melodi med tekst af Mogens Dam – og naturligvis tæller det også, at den bliver sunget af ungdommens favorit Biørn

Day bladet 18/2 1964

allerede indsendte brevkort – og der hviskes, at »Sangen om dig« fører stort.

Desværre måtte Aksel V. Rasmussen lørdag aften se show'et fra en sygeseng. Han ligger på Rigshospitalet, hvor han netop har gennemgået en stor operation.

Det er præcis tre år siden — nemlig den 19. februar 1961 — køgenseren Aksel V. Rasmussen fik sit navn slået fast med syv-tommer-søm i Melodi Grand Prix,

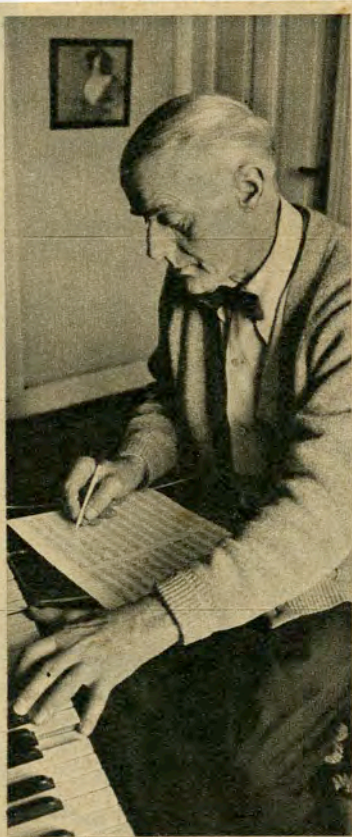
AKSEL V. RASMUSSEN

da hans melodi »Angelique« (med komponistens egen tekst) blev ført til sejr af Dario Campeotto, der selv fik et gennembrud ved den lejlighed.

Stemmeoptællingen i Radiohuset er i fuld gang, og efter de foreløbige opgivelser fører Aksel V. Rasmussens »Sangen til dig« stort. Radio- og TV-lytterne har åbenbart ikke kunnet stå for den iørefaldende melodi med tekst af Mogens Dam — og naturligvis tæller det også, at den bliver sunget af ungdommens favorit Bjørn Tidmand. Han havde for nylig en enorm succes med sin fremførelse af »Brænd mine breve«, og nu er han altså tippet til endnu en succes. For Aksel V. Rasmussen bliver det også top-succes nummer to i løbet af forholdsvis kort tid. Ganske vist har han komponeret adskillige melodier siden »Angelique«, men ingen af dem er tippet så højt som den, vi forleden hørte i Melodi Grand Prix.

MEST MUSIKALSK

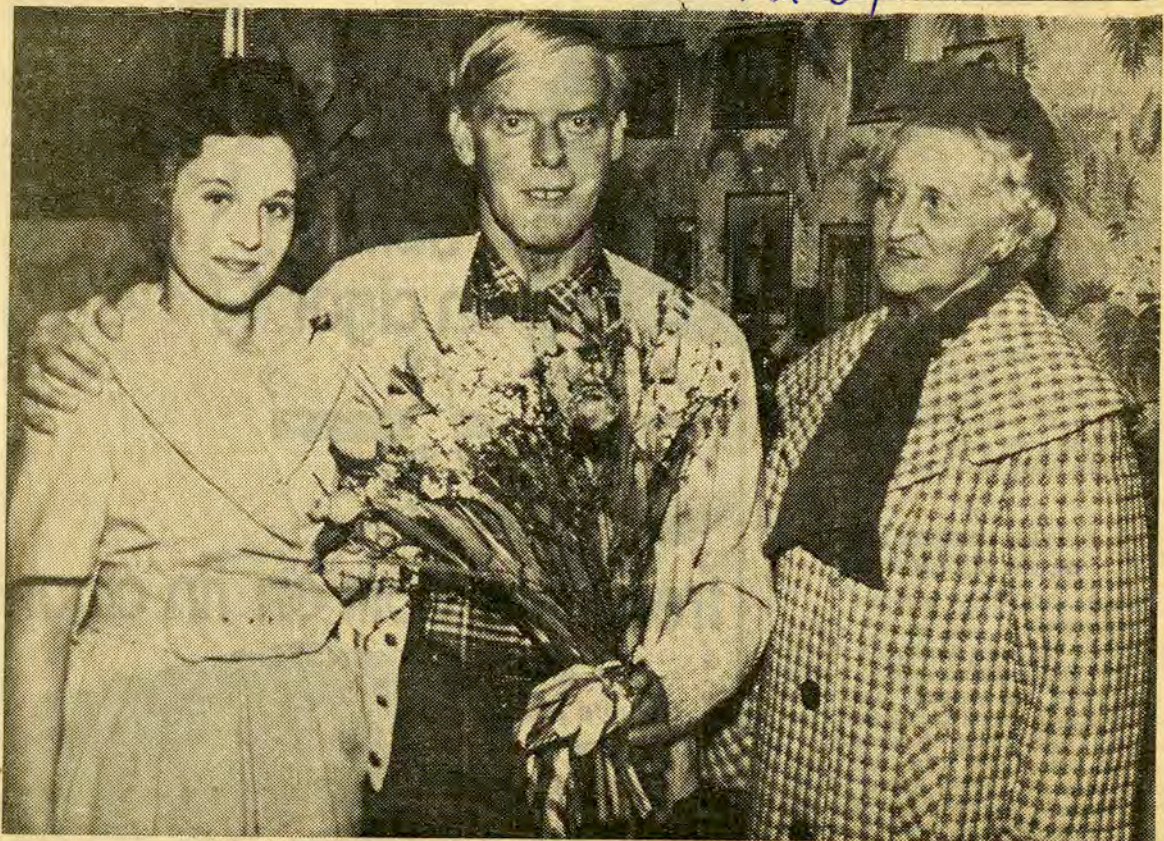
er grand-prix-vinderen, komponisten Axel V. Rasmussen, som to gange har vundet sangkonkurrencen, første gang i 1961 med »Angelique« og anden gang i 1964 med »Sangen om dig«. Axel V. Rasmussen er allerede i gang med at komponere til det næste grand-prix og har lige fået udgivet en ny vise på grammofon, »Våren«, som synges af Katy Bødtger. Axel V. Rasmussen fortæller, at »Angelique« har indbragt ham 60.000 kroner.

Billedbladet 275 1966. m. 20.

2002/24

2/2 61

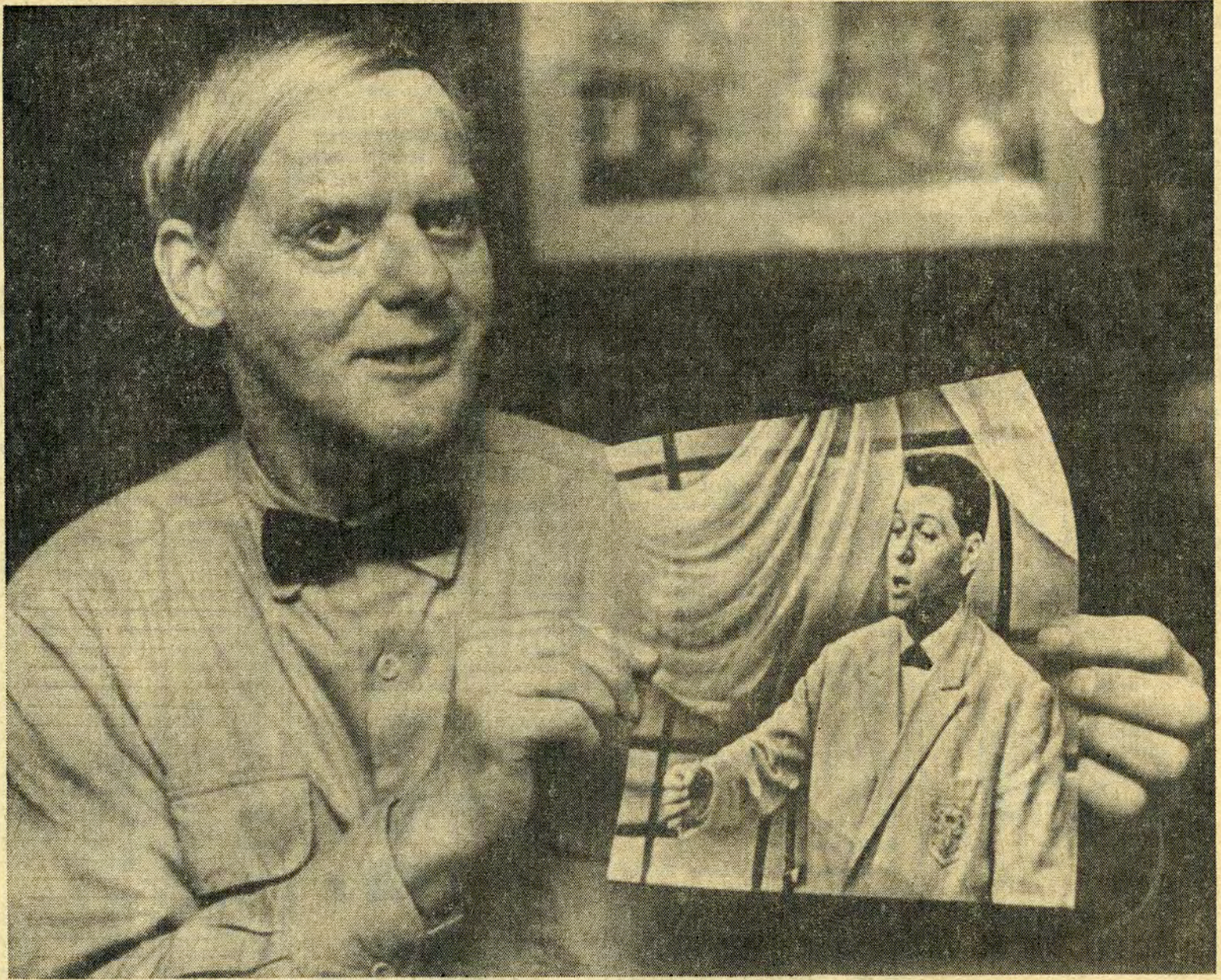

„Lykkens galocher“ — Efter hjemkomsten fra Cannes fik Aksel V. Rasmussen hos sine venner, familien Bultoft paa Klemmenstrupvej 7 i Hastrup, en behagelig overraskelse, da tre damer fra Dansk Galoche- og Gummifabrik mødte op for at overrække ham en smuk buket blomster. Til buketten var fastgjort et par miniature-galocher for at symbolisere »Lykkens galocher«.

Tirsdag den 21. februar 1961 *Østj. Folkeblad*

Der var ikke gaaet mange timer, efter at »Angelique« var kaaret som vinder i Melodi-Grand-Prix, før det strømmede ind med tilbud fra musikforlag og grammofonselskaber. Fra venstre ses Hanne Wilhelm Hansen, Per Sørensen fra Sonet, Johannes Windfeldt fra Mørchs Musikforlag, Aksel V. Rasmussen og Bror Kalle. Den endelige sejrherre i dette kapløb, direktør Kleinert fra Skandinavisk Grammofonselskab, havde dog forinden sikret sig rettighederne for det europæiske stormarked.

MELODI-GRAND-PRIX

— Kan De ikke nøjes med en notits i avisen i morgen?

Saaledes reagerede vinderen af Melodi-Grand-Prix, køgense-
ren Aksel V. Rasmussen, da han blev ønsket til lykke med det
smukke resultat af konkurrencen i radio og fjernsyn

Har afsluttet kontrakt med grammofonselskab

Med en stoisk, filosofisk ro, der er betegnende for Køges nye berømthed, Aksel V. Rasmussen, havde han allerede resigneret, efter at de seks første melodier i dette aars danske Melodi-Grand-Prix var spillet, uden at hans egen »Angelique« var imellem, og havde indstillet sig paa, at melodien var vejlet og fundet for let.

jeg« sunget af Pedro Biker, nr. 4 »Godnat, lille du« sunget af Otto Brandenburg. De øvrige deltagende melodier opnaaede ikke points.

Handicapped

Aksel Rasmussen blev en populær vinder. Han er en kendt og skattet mand i Køge. Allerede som

Efter sejren

Efter at hans melodi og tekst »Angelique« havde sejret i aftes i radioens og fjernsynets Melodi-Grand-Prix, ser Aksel Rasmussen tilfreds paa Dario Campeotto, som saa straalende sang melodien til sejr.

serne i den rækkefølge, der er kommet. Han var ogsaa bemærkelsesværdig rolig i aftes, selvom al den hurlumhej kunne gaa selv den mest nøgterne og koldsindige til hovedet.

Aksel Rasmussen er levende interesseret i sport. Han er fast gæst ved alle fodboldkampe af betydning paa Køge Stadion og følger ofte baade divisionshold og seriehold til kamp rundt i hele landet.

Før sit sidste uheld har han tilbragt mange timer paa Køge Bugt i sin hvidmalede kajak, som var kendt af mange. Han holdt meget af at lade sig gennembage af solen ude paa vandet.

Ville gerne være revyforfatter

— Jeg var, fortæller Aksel Rasmussen, heldig, for heldet spiller en rolle i den slags konkurrencer.

— Fortsættes 7. side —

— Fortsat fra forsiden —

notits i avisen i morgen?

Saaledes reagerede vinderen af Melodi-Grand-Prix, køgense-
ren Aksel V. Rasmussen, da han blev ønsket til lykke med det
smukke resultat af konkurrencen i radio og fjernsyn

Har afsluttet kontrakt med grammofonselskab

Med en stoisk, filosofisk ro, der er betegnende for Køges nye berømthed, Aksel V. Rasmussen, havde han allerede resigneret, efter at de seks første melodier i dette aars danske Melodi-Grand-Prix var spillet, uden at hans egen »Angelique« var imellem, og havde indstillet sig paa, at melodien var vejjet og fundet for let.

Der er ikke noget at sige til, at det gibbede i ham af glæde, da tonerne til „Angelique“ lød ud fra højtalerne i fjernsynsapparatet i villaen paa Klemmenstrupvej 7 i Hastrup, hvor han hos gode venner — bogholder Jørgen Bultoft og dennes hustru — fulgte konkurrencen i fjernsynet.

Da vennerne, han var sammen med, blev klar over, at det var Aksel V. Rasmussens melodi, der var spillet og dygtigt sunget af den dansk-italienske sanger Dario Campeotto som den syvende melodi, blev der naturligvis stor glæde. Glæden blev imidlertid hurtigt afløst af en næsten ulidelig spænding, mens de to kvinder og otte mænd, der udgjorde dommerkomiteén, voterede, men efterhaanden, som afstemningen skred frem, og det stod klart, at der ville blive et betydeligt antal stemmer til »Angelique« og Aksel V. Rasmussen,

blev spændingen afløst af en befriende glæde.

Typisk for Aksel V. Rasmussen var ogsaa hans bemærkning, da Østsjællands Folkeblads medarbejder fandt frem til hans opholdssted og pr. telefon ønskede ham til lykke: — Ja, jeg var jo lidt heldig, sagde han.

Da vi spurgte, om vi maatte komme og tale med ham og fotografere, svarede han — lidet anende at en horde af journalister og grammofonforlæggere i løbet af den næste halve time ville storme villaen paa den ellers saa rolige villavej.

— Kan De — hvis der absolut skal skrives om det — ikke nøjes med en notits om det i morgen. Jeg er saa meget imod at blive offentligt omtalt.

Strøm af gratulanter

Dette ønske blev ikke og skal heller ikke respekteres. Det samme gjaldt Aksel V. Rasmussens betænkelighed ved, at han befandt sig i et privat hjem. Efterhaanden som flere og flere fandt frem til baade adressen og telefonnummeret, strømmede det ind med gratulanter, og telefon Køge 1891 var optaget uafbrudt fra umiddelbart efter udsendelsen til et godt stykke ud paa natten. Alt imens der udenfor Aksel V. Rasmussens bopæl i Nørregade 22 samledes snevevis af mennesker, der gerne ville lykønske Aksel Rasmussen med succes'en, men de ventede forgæves, Aksel Rasmussen tog imod et tilbud om at overnatte hos sine værtsfolk, der tog invasionen af deres hjem med et stort smil.

Aksel Rasmussens sejr med »Angelique« var overbevisende. Melodien, eller kompositionen om man vil, fik 14 stemmer. Det var dobbelt saa mange, som »Jetpilot« sunget af Birthe Wilke fik paa andenpladsen. Nr. 3 blev »Min guitar og

jeg« sunget af Pedro Biker, nr. 4 »Godnat, lille du« sunget af Otto Brandenburg. De øvrige deltagende melodier opnaede ikke points.

Handicapped

Aksel Rasmussen blev en populær vinder. Han er en kendt og skattet mand i Køge. Allerede som ganske ung, blev han angrebet af en turberkuløs lidelse i hoften. Den var saa alvorlig, at han kun i enkelte perioder har kunnet paatage sig lettere kontorarbejde, blandt andet var han for tre aar siden korrekturlæser her paa bladet. Han havde netop dengang anskaffet sig en invalidebil, som han var meget glad for. Netop som denne bil var leveret, blev han ramt af et nyt haardt slag af skæbnen, idet han under en biltur i en anden bil kom ud for et uheld, ved hvilket han blev kastet ud af bilen og læderede begge hofter. Der gik over et aar, før han forvandt følgerne af dette uheld, selvom han ikke af den grund mistede hverken sit gode humør eller sin slagfærdighed, der er saa højt værdsat blandt hans mange venner. Aksel Rasmussen er ikke en mand, der har beklaget sig over den haarde medfart, livet har givet ham, han har taget tilskikkel-

met. Han var ogsaa bemærkelsesværdig rolig i aftes, selvom al den hurlumhej kunne gaa selv den mest nøgterne og koldsindige til hovedet. Aksel Rasmussen er levende interesseret i sport. Han er fast gæst ved alle fodboldkampe af betydning paa Køge Stadion og følger ofte baade divisionshold og seriehold til kamp rundt i hele landet. Før sit sidste uheld har han tilbragt mange timer paa Køge Bugt i sin hvidmalede kajak, som var kendt af mange. Han holdt meget af at lade sig gennembage af solen ude paa vandet.

Ville gerne være revyforfatter

— Jeg var, fortæller Aksel Rasmussen, heldig, for heldet spiller en rolle i den slags konkurrencer.

— Fortsættes 7. side —

— Fortsat fra forsiden —

Særlig spændt var jeg imidlertid ikke, for jeg havde ikke stillet nogen forhaabninger, selvom min interesse blev skærpet, da jeg læste, at Dario Campeotto skulle synge en sang af italiensk tilslit.

— Teksten?

— Jeg forsøgte at faa flere forskellige tekstforfattere til at skrive en tekst, men der var ingen, der kunne, og jeg gik derfor selv i gang med at »tekste« melodien, og det gik jo ellers meget godt.

— Inspiration?

— Naar man har modtaget undervisning i musikteori, som jeg har, bliver en melodi ikke skabt af inspiration. Man sætter sig simpelt hen til at arbejde ved klaveret. Og pludselig er melodien der. Jeg var godt klar over, at melodien var god — det fortalte min kunstneriske sans mig, men at den var god nok til at komme i finalen, ydermere blive vinder, det havde jeg ikke drømt om. Jeg har en gang tidligere vundet en musikalsk præmiekonkurrence. Det ligger imidlertid 28 aar tilbage, da jeg vandt en konkurrence om aarets bedste jazzmelodi udskrevet af Dansk Jazzmusikerforening.

— Har De tidligere deltaget?

— Jeg deltog i fjor, uden at komme i finalen. Til denne konkurrence havde jeg indsendt to melodier, men den anden var der ikke tekst til, og jeg var klar over, at »Angelique« havde de største chancer.

— Dario Campeotto?

— Jeg synes, han sang den pænt, men jeg maa indrømme, at jeg ikke lagde saa megen vægt paa solisten, den egentlige vinder maa være melodien. Iøvrigt var det min drøm som ganske ung at blive revyforfatter, men i stedet er det altsaa blevet som komponist, jeg skulle vinde mine sporer.

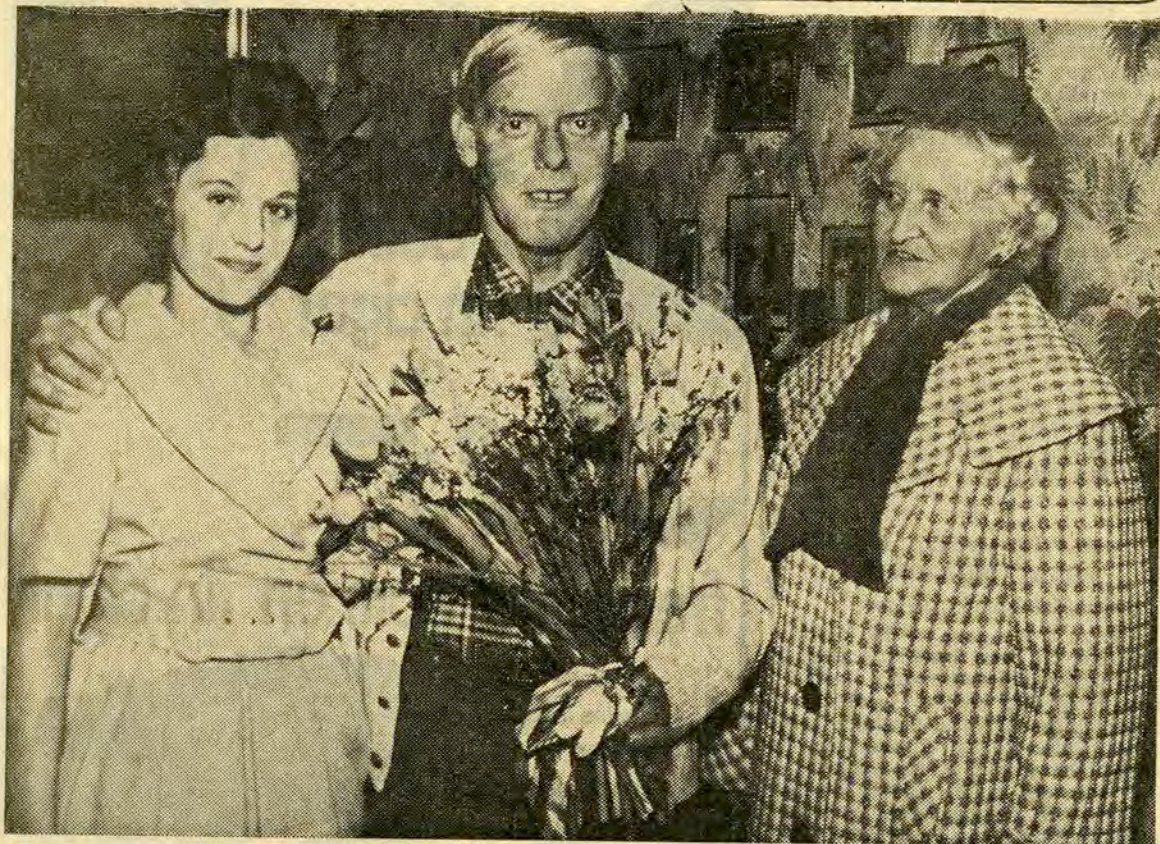
Sent i nat traf Aksel Rasmussen bindende aftale med det største grammofonselskab herhjemme. Det sikrer hans melodi og tekst sunget af førende kunstnere udbredelse over hele Europa.

Ogsaa naar det endelige slag skal slaas i Cannes, vil Aksel Rasmussen være med. Men denne gang — i modsætning til i aftes — vil han følge konkurrencen paa nærmeste hold. Ekstrabladet tilbød i aftes at betale baade rejse og ophold for ham. Aksel Rasmussen tog straks mod tilbudet.

— Hvor var det godt, det var ham, der vandt.

Saaledes lød det i mange køgenseres munde i aftes.

—gun.

„Lykkens galocher“ — Efter hjemkomsten fra Cannes fik Aksel V. Rasmussen hos sine venner, familien Bultoft paa Klemmenstrupvej 7 i Hastrup, en behagelig overraskelse, da tre damer fra Dansk Galoche- og Gummifabrik mødte op for at overrække ham en smuk buket blomster. Til buketten var fastgjort et par miniature-galocher for at symbolisere »Lykkens galocher«.

Østst. Folkeblad 21. marts 1961

Dødsfald

Komponisten **Aksel V. Rasmussen**, Køge, er død, 77 år. Aksel V. Rasmussen, der oprindeligt var københavner, havde boet fast i Køge siden 1948. Han var en kendt skikkelse i bybilledet, og europæisk berømmelse opnåede han, da han i 1961 vandt Melodi Grand Prix med melodien »Angelique«, som han forøvrigt også selv havde skrevet teksten til. For nogle måneder siden fik han ophold på Nørremarkens Plejehjem. For kort tid siden blev han indlagt på Finsen Instituttet i København, og det blev hans sidste ophold efter et langt liv som svært handicappet.

Dagblad 22/6 1976

Vor kære broder

komponist

Aksel V.

Rasmussen

Køge

* 2/6 1899 - † 18/6 1976

På familiens vegne

Dagmar Bang

Gerda Brodersen

Bisættelsen har fundet
sted i stilhed.

En kunstnerisk aare gav livet indhold

En aabenhjertig samtale med Køges succes-komponist, Aksel V. Rasmussen, om fortid og fremtid, og om drømmene, der kan fuldbyrde eventyret

KØGE

I de ydre forhold er der ingen forskel at spore. Køges succes-komponist Aksel V. Rasmussen bor stadig paa sit beskedne værelse i Nørregade 22 i Køge, og han kører stadig hver dag en tur rundt i Køges gader i sin rullestol. Humøret er — hvad det næsten altid har været — ogsaa det samme.

Alligevel er der en forskel...

Værelset i Nørregade 22 bugner af blomsterbuketter, og der var navnlig de første dage, efter at Melodi-Grand-Prix'et var afgjort søndag aften, mange, mange telegrammer, breve og andre former for hilsener med lykønskninger.

Glad for smilene fra medborgerne

— Hvordan føles det at være en berømt mand?

— Naar jeg kører min daglige tur i min rullestol, er det rart at se alle de glade og rare smil fra mine medborgere i den by, som jeg allerede fra min barndoms tid følte mig saa stærkt knyttet til, svarer Aksel Rasmussen. Allerede da jeg var meget ung, besluttede jeg, at her i denne by ville jeg være, naar jeg en gang skulle slutte af.

— Var De nogensinde bitter over Deres skæbne?

— Naar jeg ser tilbage paa mit livs forløb, kan jeg ikke sige, det har gjort mig bitter. Det tilskrives jeg, at forsynet gav mig et lyst og glad sind samt den kunstneriske aare, der sammen med naturglæde og kærlighed til familie og venner — der er det centrale for mig — har givet mit liv indhold og farve.

Meget svære maaneder

— Ulykken for tre aar siden?

— De første tre maaneder efter denne ulykke var meget svære at komme igennem. Jeg var i denne periode meget længere nede, end jeg troede, jeg nogensinde kunne komme. Husk paa, at selvom jeg i forvejen var handicappet, saa kunne jeg dog klare mig selv. Jeg var bange for, at jeg ikke fremover ville være i stand til det. Men alt vendte sig til det bedste, og da jeg blev klar over, at jeg atter ville kunne komme rundt nogenlunde ved egen hjælp — først da blev jeg mig selv igen.

Fremtiden?

— Fremtiden?

— Nu er der jo en chance for, at jeg kan faa noget mere ud. Jeg har en del smaamelodier liggende, og da det ikke er saa ligetil at trylle store melodier frem, skal mit forlag Imudico nu se lidt nærmere paa nogle af dem. Det er klart, at dette held har givet mig blod paa tanden. Det musikalske stof er dejligt at arbejde med, og

foruden de arbejder, jeg kan faa udgivet forinden, vil jeg naturligvis forsøge lykken igen i næste aars Melodi-Grand-Prix.

— De har skrevet en tango?

— Den er blandt de ting, forlaget skal se paa, det er i øvrigt en dansk melodi.

— Hvad hedder den?

Aksel Rasmussen trækker lidt paa det, men siger: — Jeg har selv skrevet en tekst, men det er

jo ikke sikkert, den kan bruges, men jeg har kaldt den: »Der er foraar i mit hjerte, der er solskin paa min vej«.

Antagelig Campeotto

— Hvem skal synge Deres vindermelodi »Angelique«, naar den nu kommer paa grammofonplade?

— Jeg ved det ikke bestemt, men jeg regner med, at det bliver Dario Campeotto.

— Der har været tale om en plade med Robertino?

— Jeg nyder Robertino, hver gang jeg hører ham synge, saa jeg kan ikke skjule, at jeg meget gerne ville høre ham synge »Angelique«, selvom han næppe kan gøre det bedre end Campeotto. Om Robertino kommer til at synge den afhænger imidlertid af, om hans forlægger vil sende en plade ud.

— ??

— Ethvert grammofonselskab har lov til at udgive en plade med baade melodien og teksten, fortsætter Aksel V. Rasmussen. Der skal blot svares afgift til min forlægger af salget.

Ingen forhaabninger, men...

— Der har været nævnt store beløb i forbindelse med udgivelsen af »Angelique«?

— Ja, jeg har læst om det og maa indrømme, at nogle af tallene har været saa store, at jeg vægrer mig ved at tro, at der kan være saa mange penge i en enkelt melodi. Jeg har imidlertid ingen erfaring paa dette omraade, saa jeg afventer, hvad der sker. I øvrigt afhænger dette spørgsmaal vel meget af, hvilken skæbne melodien faar i Cannes. Der er ikke tvivl om, at den melodi, der vinder i Cannes, vil tjene meget store pengebeløb hjem.

— Tror De selv paa, »Angelique« bliver vinder i Cannes?

— Lad mig sige det paa den maade, at jeg ikke nærer nogen forhaabninger. Paa den anden side maa man huske, at det er en udvælgelseskonkurrence, og i den forbindelse tror jeg, det har nogen betydning, at »Angelique« er italiensk-præget, og at konkurrencen skal foregaa i et latinsk land, og at der blandt dommerne findes mange fra latinske lande.

— De skal selv til Cannes?

— Ja, og jeg glæder mig umaadelig og er lykkelig for det tilbud om gratis rejse og ophold, jeg har faaet. Men i øvrigt er jeg meget glad for alle de hilsener, jeg har modtaget. Jeg har endnu ikke faaet takket alle de mennesker, der har sendt mig en opmærksomhed, der har været saa meget andet at tænke paa i disse dage.

— En drøm?

— Jeg nærer en stille drøm om en lille lejlighed paa 1½ eller to værelser ved Havnøen i Køge, hvor jeg kunne have et flygel holdt med den klangfarve, jeg holder af...

— g u n .

0824 Folkblad 25/6.62

Aksel V. Rasmussen fik to melodier i finalen

De blev placeret som henholdsvis nr. 5 og 6 blandt 271 melodier. — Køge-komponisten, der atter har gjort sig bemærket i en melodikonkurrence, venter de to melodier udsendt paa plade i nær fremtid.

KØGE

Køge-komponisten Aksel V. Rasmussen, der i fjor gjorde sig saa straalende bemærket i Melodi Grand Prix med »Angelique«, har atter brilleret i en af Danmarks Radios melodikonkurrencer, omend med knapt saa flot et resultat.

Alligevel maa man notere med respekt, at det lykkedes Aksel V. Rasmussen at faa ikke mindre end to melodier til finalerunden i konkurrencen om »Sommerens melodi« — især fordi kun otte af de 271 indsendte melodier fik lov at komme saa langt.

„Roselil“ vandt

Aksel V. Rasmussen har selv skrevet baade tekst og musik til begge melodierne.

Katy Böttger sang ved udsen-

delsen i aftes »Kys mig — elsk mig«, der blev nr. 5, mens Gustav Winckler sang »Serenade til en pige«, der blev nr. 6 i konkurrencen.

Til »Sommerens melodi« blev, iøvrigt som ventet, kaaret Bror Kalles »Roselil og hendes moder cha-cha-cha«, som Preben Uglebjerg med stor sikkerhed tog førsteprisen hjem paa.

Aksel V. Rasmussen har allerede indledt forhandlinger med sin musikforlægger om at faa sine to melodier ud paa plade, men der vil antagelig gaa et stykke tid, før de foreligger, idet der skal træffes aftale med baade kunstnere og orkestre, for pladerne kan sættes i produktion...

GUNNAR O.

Aksel V. Rasmussen.

Angeliques salg i Sverige større end i Danmark?

Det samlede salg har passeret de 100.000, og svenskerne haler stærkt ind paa Danmark. — Fjernsynet bygger bro over svælget, der skabes ved landskampene. — Solgt til næsten alle lande i Vesten

d. 27/5-61
Selvom salget af Angelique har overtruffet selv de dristigste forventninger herhjemme, saa har salget i Sverige været en kæmpensation.

Efter de seneste tal, man har paa grammofonpladeforlaget Sonet, nærmer salget i Danmark sig nu stærkt de 70.000 stykker, mens der i Sverige er solgt over 50.000 plader, og saa er tallene fra Sverige af ældre dato end de danske, og man lægger ikke i »Sonet« skjul paa, at det er en nærliggende mulighed, at salget i Sverige bliver større end i Danmark.

Aldrig sket før

— Og det er særligt bemærkelsesværdigt, fordi det aldrig før er lykkedes for danske kunstnere at slaa igennem med en grammofonplade i Sverige, fortæller pressesekretær Poul Bach fra Sonet, men Angelique har altsaa vist sig at være undtagelsen, der bekræfter reglen, og man tør nok sige paa en aldeles overbevisende maade. Iøvrigt tror jeg, at en af grundene til, at Angelique har faaet saa god en modtagelse i Sverige, er, at der var Nordvision fra den danske afdeling af Melodi Grand Prix i Fre-

dericia og Europavision fra Cannes, og det vil jo være meget glædeligt, om fjernsynet kan bygge

Aksel V. Rasmussen.

en bro over det svælg, der bliver skabt mellem de to lande hver gang, der bliver spillet en fodboldlandskamp.

ÆBLEMOST

lækker lækker

... ..

Ugbl. 285/1969

„Angelique”s fader runder de 70 år

Aksel W. Rasmussen — komponist til vindermelodier i grad prix — og fast tilskuere ved fodboldkampe

— Succes-komponisten fra det danske Grand Prix, Køge-komponisten, der skrev „Angelique”, Aksel W. Rasmussen, Margrethevej 5, fylder 70 år.

På selve dagen, mandag den 2. juni, er han ikke at finde i Køge. Han er bortrejst. Men de fleste af årets dage møder man ham i byen, ved stranden og især ved fodboldbanen. I mange år har Aksel W. Rasmussen været Køge Boldklub en tro følgesvend. Når der spilles fodboldkamp på stadion kan man se ham sidde bag det ene mål og følge spillet. Når Køge Boldklub spiller ude, sidder Aksel W. Rasmussen også ved siden af Køge-målet. Det er kampen mellem angreb og forsvar, der fascinerer ham.

Det, de fleste kender Aksel W. Rasmussen for, er Grand Prix-vinder melodien „Angelique”, som han komponerede og skrev i 1961. Det var også den melodi, der blev gennembruddet for Dario Campeotto. Tre år senere, i 1964 vandt Aksel W. Rasmussen igen Grand Prix’et med „Sangen om dig”, der havde tekst af Mogens Dam og blev sunget af Bjørn Tidmand. „Lille veninde, nu er du kvinde” blev placeret på 3. pladsen i 1965.

Derefter deltog Danmark ikke mere i den internationale Grand Prix-konkurrence.

Umusikalsk Kaiser

— Savner De den årlige Grand Prix-konkurrence?

— Det var en skam, at Dan-

Aksel W. Rasmussen ved klaveret, som har „født” hans grand prix-successer

mark trak sig ud — og jeg synes ikke de kunne være det bekendt inde i Radiorådet. Det skete, da Niels Jørgen Kaiser blev leder af UHA-afdelingen. Jeg tror, han må være meget umusikalsk, ellers ville han ikke have ladet konkurrencen ophøre. Det var jo Danmarks bedste komponister og tekstforfattere, der lagde navne til programmerne.

Grand Prix’et havde også et videre sigte, idet landene på tværs af kold krig og anden ufred kunne mødes og skabe et kulturelt samarbejde.

— Jeg synes, at det var en dejlig konkurrence, der gav én en opgave at arbejde med.

Man forstår jo ikke altid, at TV ofrer en masse penge på musikudsendelse med værker, som ikke bliver forstået.

— Komponerer De stadig?

— Ja, men i øjeblikket er det ret svært at få tingene ud på grund af de mange udenlandske popmelodier.

I 1933 vandt Aksel W. Rasmus sin første præmie. Dansk Jazzmusikforening havde udskrevet en konkurrence til årets jazzmelodi. Vindermelodien hed „Tempo — tidens løsen”.

Aksel W. Rasmussen er ud af en musikalsk familie. Men i begyndelsen havde han slet ikke tænkt sig at beskæftige sig med

det musikalske. Han havde tænkt sig at gå i lære i en bank — eller noget lignende. Men en dag på fodboldbanen — som ganske ung — kom han til at sparke forkerk til bolden. En betændelse bredte sig i fodleddene, og senere til hofteleddene, hvorved han blev ude af stand til at bevæge benene. Det blev ikke til en bankuddannelse, men i stedet til studier i musikteori. Aksel W. Rasmussen kunne godt skrive noder, men han var lidt af en perfektionist og krævede af sig selv, at det skulle være det helt rigtige.

Undervisningen var privat og foregik i hans fødeby København.

Først i 1948 flyttede han til Køge. I sommerferierne gennem mange år havde han opholdt sig hos bekendte i Køge og kendte allerede byen, inden han flyttede hertil.

Sjælland rundt i kajak

Aksel W. Rasmussen har altid forstået at nyde naturen. Om sommeren kunne man se ham ved badeanstalten — og kan det stadig — hvor han stod på vippen og sprang på hovedet i vandet.

En sommer sejlede han ene mand i kajak fra Køge til Svendborg og tog turen tilbage nord om Sjælland.

Der er stadig meget liv i Aksel W. Rasmussen, som ikke ser ud til at være nået de 70 år — snarere 50 år. Han har en bunke venner og er på hat med det halve Køge. Han har ikke meget tid til at kede sig. Når han af og til sidder i sin stue, er han oftest at finde ved klaveret, hvorfra franske evergreens og franske melodier lyder.

Køge Avis 29/5 1944

AXEL V. FYLDER 75

Komponisten Axel V. Rasmussen, Nørregade 41, Køge, kan pinsedag, søndag den 2. juni, fejre 75 års fødselsdag.

Axel V. Rasmussen, der i 1961 blev landskendt gennem sin yndermelodi »Angelique« i det danske melodi Grand Prix, har lige fra drengene haft en nær tilknytning til Køge. Allerede som 12-årig pådrog han sig en alvorlig skade under fodboldspil og skønt han fra sit 18. år har været henvist til at bevæge sig ved hjælp af krykstokke - i de senere år dog som oftest i en kørestol - var den unge københavner en kendt skikkelse på stranden og ved badeanstalten, når han om sommeren tilbragte ferierne i Køge, hvor hans tante havde en restaurant på havnen, - den nuværende »Guldfisken.« Trods sit svære handicap var Axel V. Rasmussen en ualmindelig dygtig svømmer og skabte respekt og sympati omkring sin person ved sit smittende livsmod og sit altid smilende og imødekommende væsen. Længe før han omsider i 1948 - i en alder af 49 år - slog sig fast ned i Køge, var han således kendt af de fleste Køge-borgere og regnedes for en af byens egne.

Det faldt da også som noget helt naturligt, at det netop blev Axel V. Rasmussen, der - efter at han gennem sine Grand Prix melodier havde gjort Køges navn kendt over det ganske land - som den første blev udnævnt til »Årets Køgebor-

Axel V. Rasmussen

ger,« da turistforeningen i 1970 indstiftede denne pris.

Axel V. Rasmussen har skrevet musik siden han som 15-årig blev klar over at hans svagelige fysik ikke ville tillade ham legemligt arbejde. Musikinteresseret har han altid været, og hvilket var da mere naturligt, end at han forsøgte at udnytte denne interesse og de uomtvistelige evner han havde på dette felt. I 1933 vandt han første gang 1. præmien i en konkurrence om »Årets Jazzmelodi,« men bortset fra denne første opmuntning skulle der gå næsten tredive år, før hans talent for alvor blev anerkendt. Det var da de danske Melodi Grand Prix'er begyndte i 1961.

Allerede det første år slog han sit navn fast med syv-tommersøm gennem vindermelodien »Angelique« og hvert år i de følgende fem år frem til 1965 deltog han med en eller flere melodier i konkurrencen og nåede fire gange at komme i finalen og vandt de to. Foruden »Angelique,« der blev sunget af Dario Campeotto, var det med »Sangen om dig« i 1964, sunget af Bjørn Tidmann.

PÅ JULIEINDKØR

Hvert barn i Køge kender ham "Angelique" gjorde ham lam

Komponisten Aksel V. Rasmussen blev ved en afstemning kåret som den første, der var at modtage prisen som Årets Køge-borger, og sjældent er et valg faldet mere retfærdigt

— Jeg har haft et godt liv, men jeg kunne aldrig tænke mig at leve det om. Slutningen af sætningen siges helt uden bitterhed, men der mærkes en undertone af, at et handicap kan være svært at bære.

Det er årets Køge-borger,

valgt af en bred front af Køge-indbyggere, Aksel V. Rasmussen, der står bag ordene.

Eller man burde måske skrive komponist Aksel V. Rasmussen, for det er gennem musikken, at han har gjort sig selv og sin by kendt over det

ganske land.

Mange husker vel den aften, da »Angelique« vandt førstepladsen i det danske melodigrand prix, tekst og musik af Aksel V. Rasmussen.

Senere blev »Angelique« fremført af Dario Campeotto ved

det internationale melodigrand prix i Cannes, hvor man nåede en pæn placering i det internationale selskab.

Aksel V. Rasmussen vandt et nyt navn indenfor musikken — og dog. »Angelique« blev det hidtidige klaverkoncert for Aksel V. Rasmussen, som gennem lang tid havde kæmpet for sin musik.

Og ligesom Holstebro har egen stadskomponist, så har Køge også sin egen. Han har årets Køge-borger også.

LEINDKØB I Køge

... i Køge kender ham, men "e" gjorde ham landskendt

Rasmussen blev ved en afstemning kåret som den første, der var værdig til
ets Køge-borger, og sjældent er et valg faldet mere retfærdigt.

red front af Køge-
Aksel V. Rasmus-
bag ordene.
burde måske skri-
st Aksel V. Ras-
det er gennem mu-
man har gjort sig
by kendt over det

ganske land.

Mange husker vel den aften, da »Angelique« vandt førstepladsen i det danske melodi-grand prix, tekst og musik af Aksel V. Rasmussen.

Senere blev »Angelique« fremført af Dario Campeotto ved

det internationale melodi-grand prix i Cannes, hvor melodien nåede en pæn placering i det internationale selskab.

Aksel V. Rasmussen var blevet et nyt navn indenfor musikken - og dog. »Angelique« blev det hidtidige klimaks for Aksel V. Rasmussen, der gennem lang tid havde komponeret.

Og ligesom Holstebro har sin egen stadskomponist, således har årets Køge-borger også kom-

poneret på bestilling til Køge, nemlig til karnevalget i 1868.

- Jeg er ikke indfødt køgenser, idet jeg egentlig først flyttede hertil i 1948, siger årets Køge-borger, Aksel V. Rasmussen.

- Men siden 1905 er jeg kommet jævnlige i byen. Som lille kom jeg straks til at holde af byen og da jeg blev ældre, besluttede jeg, at jeg ville ende mine dage i Køge.

- Jeg havde en tante i Køge

Billedet viser prisoverrækkelsen i sommer. Aksel V. Rasmussen (tv.) modtager keramikskulpturen af Turistforeningens formand, Irs. V. Grüner Hanson.

og hun var usædvanlig flink til at tage sig af mig lige fra jeg blev invalid. Jeg kom både sommer og vinter i byen og kom til at holde mere og mere af Køge.

- I 1964 nåede jeg igen en pæn placering ved det danske grand prix. »Sangen om dig«, med tekst af Mogens Dam, blev nummer fire.

- Siden deltog jeg i en række konkurrencer om samme

il Kø-
i 1868.
dt kø-
g først
siger
el V.

g kom-
m lille
holde
ældre,
e ende

Køge

Billedet viser prisoverrækkelsen i sommer. Aksel V. Rasmussen (tv.) modtager keramikskulpturen af Turistforeningens formand, Irs. V. Grüner Hanson.

og hun var usædvanlig flink til at tage sig af mig lige fra jeg blev invalid. Jeg kom både sommer og vinter i byen og kom til at holde mere og mere af Køge.

- Allerede som 11-årig pådrog jeg mig en skade ved foden på grund af fodbold, så efter præliminær-eksamen var jeg på grund af min dårlige fysik kommet i knibe. Jeg vil gerne have været i en bank, men i stedet måtte jeg nu kaste mig over noget andet.

- Jeg begyndte så i det små at komponere allerede i 1915 og fra 1921 gik jeg igang med musikteori. Gennem to vintre gik jeg hos en privatlærer, hvorefter jeg gik igang med at komponere for alvor, fortsætter Aksel V. Rasmussen.

Men der kom alligevel til at gå nogle år, før man rigtigt kom til at høre noget fra Aksel V. Rasmussen.

- Ja først i 1933 kom jeg frem i søgelyset. Det år deltog jeg i en jazz-konkurrence - og vandt. Min melodi »Tempo - tidens løsnings« blev nummer et i »Dansk jazz-musikforenings« konkurrence om årets bedste jazz-melodi.

- Det var første gang, at jeg slog mig igennem i større konkurrencer.

- Men mine evner var åbenbart ikke store nok, for jeg forstod ikke at bide mig fast, fortsætter Aksel V. Rasmussen.

- Først i 1961 kom så »Angélique« og den nåede jo at blive en hel landeplage.

- Siden den tid er der ikke gået så langt imellem at jeg har været fremme.

- I 1964 nåede jeg igen en pæn placering ved det danske grand prix. »Sangen om dig«, med tekst af Mogens Dam, blev nummer fire.

- Siden deltog jeg i en række konkurrencer om sommerens melodier, i alt skrev jeg 5-6 forskellige melodier hvoraf enkelte blev udgivet på gram-mofonplade.

- Endelig skrev jeg melodi og tekst til Vanførefondens melodi. Det var Lykke Lotto, indstiftet af forhenværende statsminister Viggo Kampmann, der skulle bruge en melodi og det blev til »Lykken krydser din vej«.

- Men nu er jeg ikke så produktiv længere. Med mine snart 72 år tager jeg det nu let.

- Popmusikken har været en meget grim konkurrent, der er ikke længere plads til min slags musik, men i de stille vinteraftener arbejder jeg stadig med det.

Aksel V. Rasmussen er blevet et integrerende del af Køges bybillede. Dag efter dag kan man se ham køre gennem byen i sin special-byggede vogn altid smilende og hilsende - for han har mange venner.

Og de findes blandt alle byens borgere. I Køge boldklub er han således blevet taget helt til klubben hjerte.

- Jeg er meget glad for den behandling, jeg har fået derude.

Klubben lader mig altid tage med til deres kampe, naturen foregår med bus, ligesom jeg altid er velkommen i klubben. Således kommer jeg ofte til træningen i klubben og meget ofte er jeg til klub-aften torsdag.

- Jeg holder af al sport, men, især fodbold og atletik ligger mit hjerte nær.

Køge bys borgeres valg af årets Køge-borger kunne næppe være faldet på nogen mere taknemmelig. Selv siger Aksel V. Rasmussen:

- Jeg har altid holdt så meget af selve byen, ligesom jeg i denne by har mødt så megen sympati fra alle de flinke mennesker man hver dag møder på gaden.

-skum

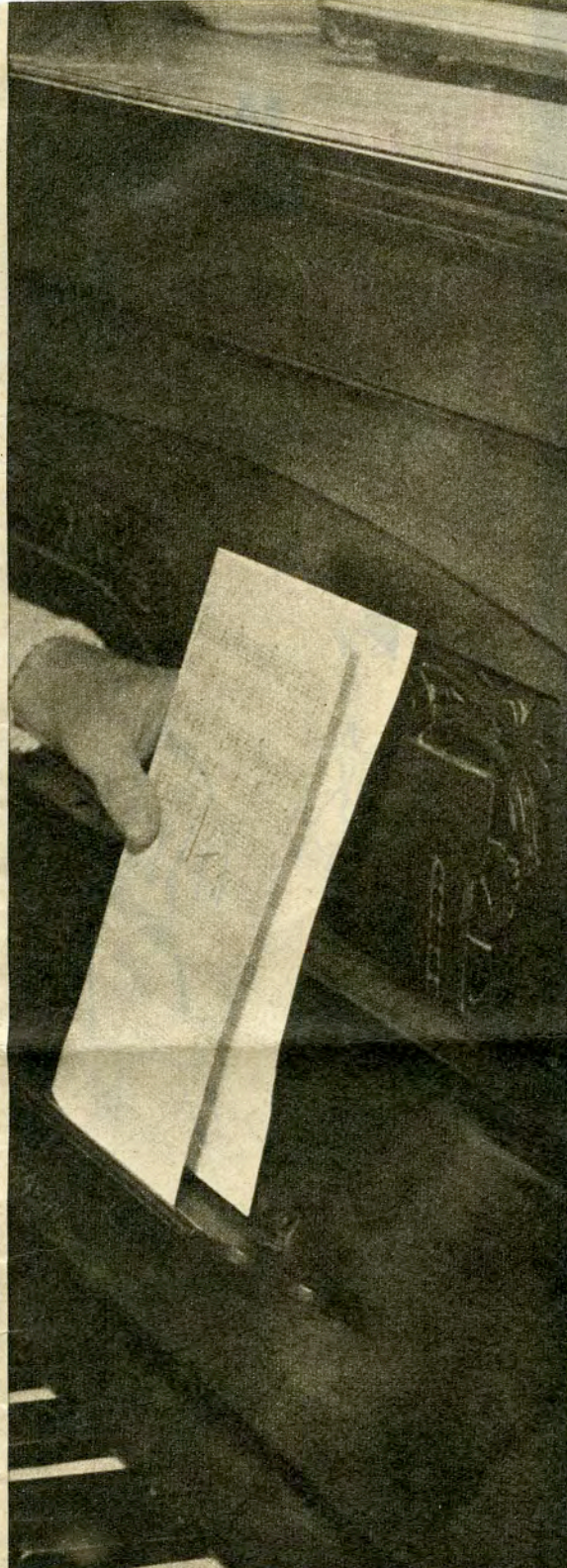

Klaveret, nodepapiret og blyanten var – sammen med en sans for det, folk gerne ville høre – de ting, der ændrede tilværelsen for Aksel V. Rasmussen.

Kampmit

Livet har mange

48 *alt for damerne* nr. 37, 11. sept. 1962

Livet blev anderledes

Årelang sygdom, modgang og tristhed var ved at tage pippet fra Aksel V. Rasmussen. Så med ét kom den dundrende succes med melodien *Angelique* – og hvad det betød for ham, fortæller Inga Mørck om her.

Aksel V. Rasmussen var over de tres, da livet med ét blev anderledes for ham. I en alder, da de fleste mennesker enten har nået det mål, de stræbte efter, eller har affundet sig med, at de ikke når det, fik han pludselig og for første gang i sit liv virkelig succes.

Han, den ukendte komponist, gjorde på én eneste aften sit navn kendt over det ganske land. Der er et navn til, som blev lige så kendt, og som er uløseligt knyttet til Aksel V. Rasmussens. Det er *Angelique*. Melodiens indsmigrende toner lød i ørerne på os alle. Så populær blev den, at den var ved at blive noget af en landeplage, og større ære kan ingen slagerkomponist opnå.

Dario Campeotto sang *Angelique* til sejr ved Melodi Grand Prix'et 1961 i Cannes. Og *Angelique* skaffede den unge sanger berømmelse og virak. Men hvad med manden bag melodien? Hvad gav *Angelique* ham – og kom „hun“ til at ændre hans tilværelse?

Døgnmelodier har kun en kort levetid, hvor søde og inciterende de end er. *Angelique* er nu blevet en ældre dame på mere end halvandet år, og selv om hun har forstået at holde sig ung og feteret længere end de fleste, er der dog gået tilpas lang tid til, at succesens spor har sat sig. Gjorde den livet anderledes for Aksel V. Rasmussen?

„Den ændrede nu ikke min daglige tilværelse særlig meget,“ svarer han. „Men alligevel har den gjort mit liv anderledes. Jeg, der før havde siddet i mørket, blev med ét trukket frem fra ubemærketheden. Endelig fik jeg en af mine melodier udgivet, og det betød rent mentalt en dejlig oprejsning. Jeg fik atter tiltro til mine evner, og jeg fik ny arbejdsglæde. Melodierne myldrer frem, så snart jeg sætter mig til klaveret, ja, hele dagen synger de i hovedet på mig.“

Angelique har i sin korte levetid udrettet en hel del for Aksel V. Rasmussen. Hun har lettet vejen frem for ham, hun har åbnet døre, der tidligere var lukket for ham. Intet under, at han er glad for hende! „Jeg glæder mig altid, når jeg hører melodien spillet i radioen eller fløjtet på gaden,“ siger han. „For *Angelique* er jo mit barn.“

Fortsættes side 76.

*Succesen fik ikke
Aksel V. Rasmussen
til at ændre sin
dagligdag ret meget,
men alligevel var
livet blevet
anderledes...*

ansigter

Livet har mange ansigter

Fortsat fra side 49.

Aksel V. Rasmussens „barn“ har med al sin kvindelige sødme og charme fået livet til at smile til sin „far“. Det var han ellers ikke forvænt med.

„Livet har mange ansigter,“ siger han. „Det kan være temmelig barsk, og så kan det ganske uventet smile varmt og muntert til én.“

Det er ikke just sit blideste ansigt, livet hidtil har vist komponisten fra Køge. Hans eget ansigt med de stærke, markerede træk fortæller om sygdom, om modgang og skuffelser. Men det fortæller også om karakter, udholdenhed og et dejligt humør. Netop de egenskaber hjalp ham gennem de mange drøje år. Og nu så han da endelig den drøm, han havde båret på fra sin tidligste ungdom – drømmen om en succes – gå i opfyldelse.

„Helt havde jeg aldrig opgivet håbet.“ Aksel V. Rasmussen smiler. „Men samtidig bedømte jeg mine egne musikalske evner rent objektivt. De er altså kun af ringe format, sagde jeg nøgternt til mig selv. Og så må der vel være en mening med det også.

Jeg skal sige Dem, jeg tror på forsynet.“ Nu er hans ansigt alvorligt. „De knubs, man nu engang skal have, må man tage med godt humør. Livet er en hård skole, men noget godt er der i vente til os alle. Jeg indrømmer, at jeg har haft mine modløse perioder, da jeg spurgte: Er der overhovedet mere i vente til dig, eller

er du bremsset? Men så tænkte jeg med taknemmelighed på den gave, livet havde givet mig – en musikalsk åre, lysten til at komponere, enten jeg fik mine melodier ud eller ej. Musikglæden gav min dag indhold, den hjalp mig gennem ensomme timer. Når jeg sætter mig til at spille, spekulerer jeg jo ikke på, om den lille melodi, som synger inde i mig, nogen sinde vil blive sunget af andre. Det er en fryd at arbejde med stoffet, med harmonierne. Kun de udvalgte når op på tinderne – det er noget, jeg for længst har erkendt – men enten man når tinderne eller ej, skaberglæden, musikglæden, den har man. Og den er en kostelig gave.“

„Hvorfra har De fået Deres musikalske åre?“

„Fra min mor. 'Jeg kan da også komponere, min dreng,' sagde hun engang, da jeg sad ved klaveret og var helt opslugt af en af mine små melodier. Så lavede mor en gammeldags vals, en sød og enkel melodi, og jeg skrev den i violinstemme. Nodemarket har jeg stadig liggende i en af mine lærebøger.“

Aksel V. Rasmussen fortæller om sin barndom og om hjemmet med de ni børn. Han er nummer syv i flokken, og tallet syv har fulgt ham hele hans liv. „Vi boede i Lille Strandstræde nummer syv,“ fortæller han. „Der havde far en restaurant, og da han døde i 1911, drev mor restauranten videre i tretten år. Efter mors død overtog jeg den, men det gik ikke så godt, og så

afhændede jeg den og slog mig ned i Køge. Fra lille dreng har jeg holdt mange vidunderlige sommerferier hos min tante, og jeg følte mig så stærkt knyttet til byen og hele egnen, at jeg lovede mig selv, at dér ville jeg engang slutte af.“

Andre barndomsminder, der er knap så lyse, kommer frem. Aksel V. Rasmussen var kun elleve år, da han blev mærket af den sygdom, han resten af sit liv vil bære mén af.

„Det begyndte, da jeg en dag spillede fodbold på Fælleden. Jeg kom til skade med min ene fod, der gik betændelse i den, og venstre ben blev lidt kortere end det højre. Det bevirkede en hofteskade. I tre år lå jeg på hospitalet, og da jeg blev udskrevet – jeg var kun én og tyve – måtte jeg tage krykkerne i brug.“

Beretningen om de mange års sygdom og smerter bliver fortalt ganske roligt og sagligt. Aksel V. Rasmussen ynker ikke sig selv – det ligger fjernt fra ham. Sygdommen hæmmede ham i mange år og ændrede hans fremtid, men, som han siger, man må nu engang tage livets tilskikkelser med godt humør og prøve at få det bedste ud af det, selv når det ser mest håbløst ud.

Det var sygdommen, der fik ham til helt at kaste sig over musikken. I et par år læste han musikteori hos nu afdøde musikdirigent Ulrich Andersen, Tivolis Promenadeorkester. Han forsøgte sig med adskillige kompositioner inden for underholdningsmusikken, men havde ikke heldet med sig. En lille arv efter hans mor hjalp ham til at kunne klare sig selv nogle år, men så måtte han se den bitre sandhed i øjnene: han kunne ikke leve af at spille. Lidt tilfældigt kontorarbejde kunne han få, men nogen egentlig uddannelse havde han jo ikke. „Og ind imellem fulgte kortere eller længere hospitalsophold,“ siger han. „Til sidst måtte jeg søge invaliderente.“

I 1933 fik Aksel V. Rasmussen en dejlig opmuntring: Hans melodi „Tempo, tidens løsen“, vandt førstepræmien i Dansk Jazzmusikforenings konkurrence. En sølvcigaretæske på mahognibordet i hans stue er et minde om den triumf. Og selve stuen er et resultat af succesen med *Angelique*. Før hendes „fødsel“ boede Aksel V. Rasmussen i et beskedent møbleret værelse, nu har han fået sin egen hyggelige lejlighed på førstesalen i en villa. Et rigtigt hjem er det, sirligt og velholdt og smagfuldt møbleret med kønne gamle møbler.

Hvad mere har *Angelique* givet ham?

„Jeg fik pludselig penge mellem hænder, og det luner nu rart. Jeg har aldrig savnet noget, for jeg har en meget gavmild familie, og samfundet har behandlet mig pænt. I nogle år var det jo en smule skralt, og man vil nu helst kunne klare sig selv. Så derfor . . .“ nu lyser hans ansigt op i et glad og muntert smil, „derfor hører jeg til de borgere, som betaler deres skat med glæde!“

Succesen gav også andet end selvtillid og penge. „Andre glædede sig på mine vegne,“ siger Aksel V. Rasmussen. „Ikke mindst det har gjort mit liv anderledes. Jeg fik i dyng-

vis af breve fra folk, jeg slet ikke kendte, folk, som ville ønske mig til lykke med succesen, folk – både voksne og børn – som skrev og fortalte, at de kunne lide min melodi. Selvfølgelig måtte det varme og glæde mig, som i så mange år havde levet ensomt og ubemærket. 'Hvad er dog dette?' spurgte jeg forundret mig selv. 'Går fremmede mennesker da virkelig op i, hvad der hænder mig?' Jeg opdagede med ét, hvor stor samhørigheden med andre, kendte og ukendte, er.

Selvfølgelig var det også sjovt sådan lige pludselig at komme i rampelyset, at se sit eget billede i aviserne, at høre sin melodi blive spillet alle vegne. Jeg tog det for, hvad det var: en morsom oplevelse. Turen til Cannes var også herlig, for det var min første rigtige udenlandsrejse.“

Og nu arbejder Aksel V. Rasmussen mere flittigt, med større iver og glæde end nogen sinde før. Han drømmer om at få en melodi placeret i næste års Melodi Grand Prix i Jugoslavien. Og måske komme ud på en ny udenlandsrejse! De fleste af dagens timer tilbringer han ved klaveret. Selv har han intet klaver, for det kunne ikke komme op ad den smalle trappe til hans lille lejlighed. Men en barndomsveninde, frøken Herdis Sørensen, har gæstfrit stillet sit klaver til hans rådighed, mens hun selv er optaget af sit arbejde på et kontor.

„Udsigten virker inspirerende,“ siger komponisten. „Lejligheden ligger nede ved havnen, og jeg elsker at sidde og se på det travle liv, som udfolder sig der.“

Mon ikke alle betingelser for en ny succes er til stede? *Angelique*, som først af alle bragte Aksel V. Rasmussen held, er endnu så ung og sød, at hun nok skal få overtalt livet til at smile til ham igen. Og hvor vi alle under ham en ny succes – og mange succeser fremover.

Inga Mørck.

Vindermelodien fra **DANSK MELODI GRAND PRIX 1961**

MUSIKFORLAGET **MUSICOS** KØBENHAVN K.

KØGE
BYHISTORISKE
ARKIV

159/70

Angeligue

MUSIK OG TEKST :
AKSEL V. RASMUSSEN

INDSUNGET AF DARIO CAMPEOTTO

1457

Hvad blev der af komponisten Aksel V. Rasmussen?

MELODIEN, DER BLEV VA

ARTIKEL

Engang opfordrede man komponisten Aksel V. Rasmussen — manden, hvis melodier for nogle år siden var på alles læber, og som et kort øjeblik vandt sig internationalt ry, ved at skrive en melodi og en tekst.

Det var Lykke Lotto, der henvendte sig, og det var den eneste opfordring, Aksel V. Rasmussen nogen sinde modtog. Han satte sig hen og skrev sangen: »Lykken krydser en dag din vej«. Og han vidste, hvad han skrev om. Men da lykken endelig krydsede hans, skete det for hurtigt, og den forsvandt ned i den modsatte grøft. Aksel V. Rasmussen synes, at han hele sit liv har siddet i en grøft og set de glimrende muligheder rulle forbi på vejen.

Han er en mand, hvis tålmodighed er næsten overmenneskelig.

Og fik han chancen, ville han aldrig igen leve sin tilværelse om... men mærkværdigvis er han ingen bitter mand.

Fire ting har han bjærget sig igennem på: den kærlige familie, som tog sig af ham som barn, da det første uheld ramte ham.

Taknemmeligheden over at han havde fået en evne til at skabe musik.

Kærlighed til naturen. — Og endelig en indbygget humoristisk sans.

Der var afgjort noget humoristisk ved, at Dario Campeotto i sin tid sang »Angélique« til en Grand Prix sejr, for skaberen af både tekst og musik havde da fået den kasseret af otte forskellige musikforlag.

Det var mere regulært, da Bjørn Tidmand et par år senere kom i mål som Grand Prix vinder med »Sangen om dig«, også skrevet af Aksel V. Rasmussen, der yderligere fire gange var i finalen med egne melodier.

Aksel V. Rasmussen ved havnen i Køge, hvor han henter inspiration til nye melodier... engang en fejret Grand Prix vinder, nu en glemt mand

— Jeg har været for uheldig i mit liv — jeg ville ikke leve det om ...

De fleste mennesker
De fleste mennesker
Aksel V. Rasmussen.

Han sidder i dag i stiftelsen i Køge, beværet sværligt rundt på sine mange, mange melodier jordisk sjæl interesserede skuffen.

For et par år siden af en blodprop.

Hans ulykke var, at han for at spille fodbold. Han er ung alder noget i Benet blev et par centimeter end det andet, indtil det fortsatte op i hoften.

Fra sit attende år igennem tilværelsen krykker. Han blev af også en genert ung mand at rende folk på dørene positioner, han allerede og skrev.

— Jeg havde en helse om engang at blive en kendt revykomponist, såmænd også evnerne har nok været for beskedne kan ikke nytte at være i verden, hvor alt drejer sig om stelser, tænkte jeg ...

Dengang var indstillingen dicappede noget anderledes.

Og tog jeg mig en sammen til et spagfald bankede jeg hovedet og etableret klike.

Og så alligevel.

I 1933 skrev jeg »Ånd« di«. Konkurrencen var vundet altså.

»Nu«, sagde jeg til kommer det.»

Og jeg kunne bruge forældres lille formue og jeg havde måttet sygehjælp, som det hedder.

— Hvad har De til formue? spurgte de mig søgte.

— 800 kr. svarede jeg stemmelse med sandheden.

»Jamen, så gå hjem først,« sagde de, »og så igen.«

Det var også det ene af betydning. Jeg skrev de ligefrem væltede — men den kroniske sygdom den eneste, der kom igennem.

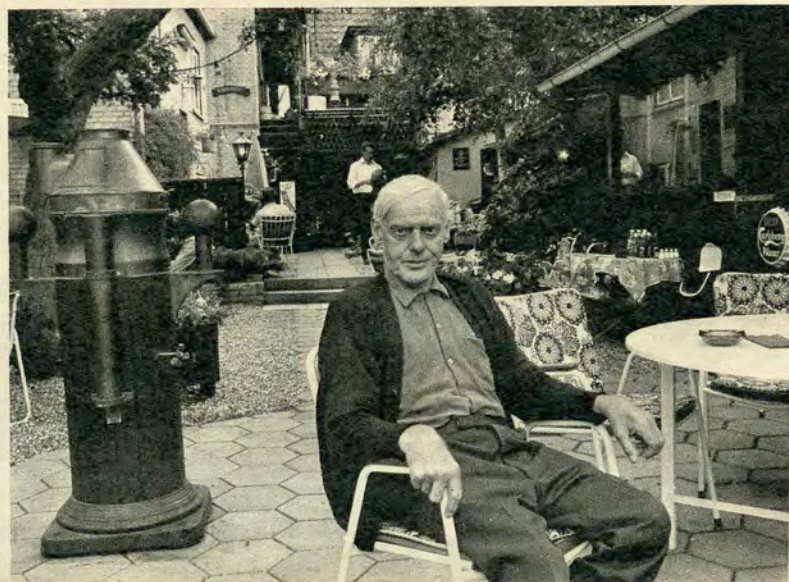
Jeg flyttede fra værelset og altid med mit klædeknæb altså med afsætning fordi det, jeg skrev, var så mange andres. Men — fordi de andre var ledige og kunne klare trapperne gene.

Aksel V. Rasmussen kendt i selv sammen med Dario Campeotto havde vundet Grand Prix'et med »Angélique«.

— Og det var aldrig hvis ikke lige det var, for rutinerede showmænd Sørensen og Otto Francini fat i tingene, så der skete.

Seks gange sendte han Grand Prix. Jeg vandt

Engang var komponisten Aksel V. Rasmussen lige så landskendt som sine Grand Prix melodier. Nu sidder han glemt på en stiftelse i Køge og håber på en chance til — i sit næste liv, og det skal være uden krykker ...

mussen?

EV VÆK

De fleste mennesker husker dem.

De fleste mennesker har glemt Aksel V. Rasmussen.

Han sidder i dag i Velgørenhedsstiftelsen i Køge, bevæger sig besværligt rundt på sine krykker og har mange, mange melodier, som ingen jordisk sjæl interesserer sig for, i skuffen.

For et par år siden blev han ramt af en blodprop.

Hans ulykke var, at han var så glad for at spille fodbold. Han brækkede i en ung alder noget i venstre fod. Benet blev et par centimeter kortere end det andet, indtil en betændelse fortsatte op i hoften.

Fra sit attende år er han gået igennem tilværelsen ved hjælp af krykker. Han blev af samme grund også en genert ung mand, angst for at rende folk på dørene med de kompositioner, han allerede dengang sad og skrev.

— Jeg havde en hemmelig drøm om engang at blive en fin og anerkendt revykomponist, og jeg havde såmænd også evnerne... men jeg har nok været for beskedent... det kan ikke nytte at være invalid i en verden, hvor alt drejer sig om forlystelser, tænkte jeg...

Dengang var indstillingen til handicappede noget anderledes.

Og tog jeg mig engang imellem sammen til et spagfærdigt forsøg, bankede jeg hovedet ind i en fast etableret klike.

Og så alligevel.

I 1933 skrev jeg »Årets jazzmelodi«. Konkurrencen var åben, og jeg vandt altså.

»Nu«, sagde jeg til mig selv, »nu kommer det.«

Og jeg kunne bruge det, for mine forældres lille formue var brugt op, og jeg havde måttet søge kronisk sygehjælp, som det hed.

— Hvad har De tilbage af Deres formue? spurgte de mig om, da jeg søgte.

— 800 kr. svarede jeg i overensstemmelse med sandheden.

»Jamen, så gå hjem og brug dem først,« sagde de, »og så kom herop igen.«

Det var også det eneste, der skete af betydning. Jeg skrev melodier... de ligefrem væltede ud af mig — men den kroniske sygehjælp var den eneste, der kom igennem.

Jeg flyttede fra værelse til værelse og altid med mit klaver, men det kneb altså med afsætningen... ikke, fordi det, jeg skrev, var dårligere end så mange andres. Mere — tror jeg — fordi de andre var lettere til bens og kunne klare trapperne op til forlagene.

Aksel V. Rasmussen blev landskendt i selv samme sekund, Dario Campeotto havde vundet Grand Prix'et med »Angélique«.

— Og det var aldrig gået sådan, hvis ikke lige det var, fordi et par så rutinerede showmænd som Volmer-Sørensen og Otto Francker havde fået fat i tingene, så der skete noget.

Seks gange sendte jeg ind til Grand Prix. Jeg vandt to gange, fire

MELODIEN, DER BLEV VÆK

(Fra side 24)

gange i finalen... så stoppede man det. Det for for underlødigt, mente Kaiser, og så var den chance færdig for mig. Jeg blev mere passiv.

Jeg var glad for det Melodi Grand Prix, fordi det på en måde kompenserede for så meget, jeg ellers er gået glip af i tilværelsen... jeg har f. eks. aldrig giftet mig og fået et normalt liv... for hvordan skulle jeg nogen sinde forsørge en kvinde med min sygehjælp?

En dag havnede jeg i Køge. Her havde jeg levet nogle lykkelige barnedomsår i ferierne, før ulykken traf mig. Det var altid noget lyst og lykkeligt, når jeg tænkte på Køge.

Det var efter, at jeg kom til skade ved en automobilulykke. Jeg brækkede begge lårbenshalse, og den ene fod blev delvis knust.

I seks år sammenlagt var jeg på hospitaler.

Og i al den tid kunne jeg ikke skrive melodier...

På den måde har jeg altid været mere uheldig, end man næsten har lov til. Men som jeg siger til mig selv — og til alle mine venner i Køge, for her kender man mig faktisk, når jeg kører rundt på min trehjulede cykel og gør lidt for mit blodomløb — humoren er livets løftestang.

Nu er jeg 75 år. Det skulle være et tilfælde, hvis jeg finder melodien igen.

Alt i min tilværelse har beroet på tilfældigheder... det har sikkert også været tilfældigheder, der gjorde, at jeg aldrig er kontaktet af nogen, der har haft med sagerne at gøre, selv ikke da mine melodier blev spillet og sunget til ulidelighed overalt i landet.

Nu kører jeg bare igennem Køge og nikker til folk. Jeg skriver stadig mine melodier, jeg kasserer en masse, men nogle er gode. De ligger så hjemme i skuffen på stiftelsen — og der bliver de formentlig liggende...

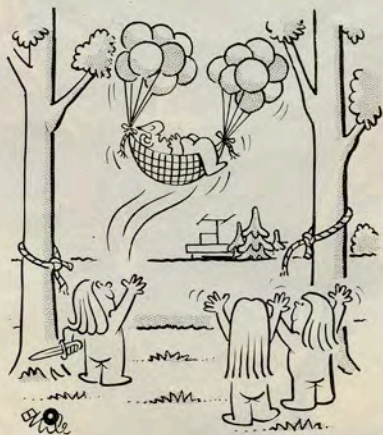
Måske er det ligegyldigt nu. Jeg skal bare overleve...

Og når jeg ikke kan det mere, ja, så tror jeg på et liv efter dette...

Jeg tror på, at jeg får chancen engang til...

Men uden krykker!

Ole Boje

(Fortsættes side 47)